

Das
IV. Reich

Novella

ALAN LEZAN

1 – Gülümsemesiz Gün

Clara Winter, Jonas'ın o gün sınıfa girdiğini ve yüzünde tek bir gülümseme bile olmadığını gördüğünde bir şeylerin yolunda gitmediğini anladı.

Jonas, sanki odanın hâlâ dünkü odadan ibaret olup olmadığından emin olmak ister gibi bir an kapı eşiğinde durakladı. Okul çantası omzundan eğri büğrü sarkıyor, elleri düşmemek için bir yerlere tutunmaya çalışırcasına askılara sıkı sıkıya yapışıyordu. Clara, hareket etmeden onu izledi. Onu ürkütmek istemiyordu. Sadece anlamak istiyordu.

“Günaydın, Jonas,” dedi sessizce.

O çocuk başıyla onayladı ama tek kelime etmedi. Sırasına doğru yürüdü, oturdu ve Clara, elleri titremesin de kimse fark etmesin diye onları sıranın altına doğru ittiğini gördü.

2

Diğer çocuklar içeri girdi; gürültülü, karmaşık, her zamanki gibi. Ancak Clara onların seslerini sanki kalın bir cam panelin arkasından geliyormuşçasına boğuk duyuyordu. Bakışları Jonas'a çakılı kalmıştı. Bir şeyler farklıydı. Bir şeyler olmuştu.

Ders başladığında Clara pencereyi bir parmak araladı. Dışarıdaki hava soğuk ama berraktı. Bir nebze temiz havanın Jonas'a iyi geleceğini umuyordu. Fakat çocuk, defterine sanki yabancı bir nesneye bakıyormuş gibi dik dik bakmaktan başka bir şey yapmıyordu.

“Bugün en sevdiğiniz yer hakkında birkaç cümle yazacağız,” dedi Clara. “Sadece birkaç satır. Kendinizi nerede huzurlu hissettiğiniz. Nerede olmak istediğiniz.”

Çocuklar yazmaya başladı. Jonas ise yazmadı.

Clara yavaş adımlarla sıraların arasında dolaştı, omuzların üzerinden baktı, gülümsedi, düzeltti. Jonas'ın yanına geldiğinde durdu. Defteri bomboştu. Tek bir kelime, tek bir çizgi, tek bir deneme bile yoktu.

“Jonas,” diye fısıldadı, “bana ne olduğunu anlatmak ister misin?”

Başını kaldırdı. Gözleri kan çanağı gibiydi. Ağlamaktan değil — uykusuzluktan.

“Ben... artık en sevdiğim yer hakkında yazamam,” dedi.

Clara'nın yüreği burkuldu. “Kim söyledi bunu?”

3

Jonas başını salladı. “Söyleyemem.”

Clara, onunla aynı göz hizasına gelebilmek için yanına diz çöktü. “Burada güvendesin,” dedi. “Bana her şeyi anlatabilirsin.”

Jonas dudaklarını birbirine bastırdı. Sonra fısıldadı: “Dün ba-baanneme geldiler.”

Clara nefesinin kesildiğini hissetti. “Kimler?”

Jonas ona baktı ve bakışlarında hiçbir çocuğun taşınamaması gereken bir korku vardı. “Siyah ceketli adamlar,” dedi. “Ne yazdığımı dikkat etmem gerektiğini söylediler. Ne sorduğuma. Ve ne düşündüğüme.”

Clara bedeninin buz kestiğini duyumsadı. Sözler yüzünden değil — Jonas’ın onları söyleyiş biçimi yüzünden. Sanki ezberlemiş gibi. Sanki yanlış tekrarlamaktan korkuyormuş gibi.

“Jonas...,” diye başladı ama çocuk başını salladı.

“Artık gülümsememe de izin yok,” dedi. “Gülümsemenin bir huzursuzluk belirtisi olduğunu söylediler.”

Clara gözlerini kapattı. Sadece bir anlığına. Bunun kendisini ne kadar derinden yaraladığını belli etmemek için.

Tekrar açtığında, Jonas ona sanki bir şeyler yapabilmesini umarak bakıyordu. Büyük bir şey. Cesurca bir şey. Onu kurtaracak bir şey.

Clara elini sıranın üzerine koydu. “Jonas,” dedi, “burada gülümseyebilirsin. Burada her şeyi yapabilirsin.” 4

Çocuk ona baktı. Ve haftalar sonra ilk kez Clara, tehlikeli bir şey söylediğini hissetti.

Sadece Jonas’ı korumakla kalmayıp — ikisini birden tehlikeye atabilecek bir şey.

2 – Siyah Ceketli Adamlar

Clara dersi güçlkle bitirebildi. Sesi sakın çıkıyordu ama içinde bir şeyler harekete geçmişti; düşüncelerinin üzerine gölge gibi çöken karanlık bir şey. Jonas’ın sözleri zihninde yankılanıyordu; her bir kelime, arkasında yavaşça iz bırakan soğuk bir damla gibiydi.

Siyah ceketli adamlar.

Onları kendisi hiç görmemişti ama kimden bahsedildiğini herkes bilirdi. Sık sık ortaya çıkmazlardı; çıktıklarında ise sadece sorulmaması gereken soruların sorulduğu yerlerde görünürlerdi. Kimse onlar hakkında açıkça konuşmazdı. Nereden geldiklerini kimse bilmezdi. Ama kapıda durduklarında bunun ne anlama geldiğini herkes bilirdi.

Teneffüs başladığında Jonas sınıfta kaldı. Elleri kucağında, sanki hareket ettirmekten korkuyormuşçasına sessizce oturuyordu. Clara, ürkütmemek için yavaş adımlarla yanına gitti.

“Jonas... dün babaannenin yanında çok kaldılar mı?”

Çocuk başıyla onayladı. “Artık orman hakkında yazmamam gerektiğini söylediler.”

5

Clara kaşlarını çattı. “Orman mı?”

“Evet.” Jonas’ın sesi neredeyse hiç duyulmuyordu. “Ormanın insanın çok fazla düşündüğü bir yer olduğunu söylediler.”

Clara onun yanına oturdu. “Peki neden... bu neden kötü bir şeymiş?”

Jonas ona baktı ve bakışlarında Clara’nın yüreğini dağlayan çocuksu bir çaresizlik vardı. “Çünkü düşünmek tehlikelidir,” diye fısıldadı.

Clara yutkundu. Bir şey söylemek, rahatlatıcı, cesur bir şey söylemek istedi — ama kelimeler boğazında tıkanıp kaldı. Jonas’ın haklı olduğunu biliyordu. Kendi deneyimlerinden değil, son aylarda gördüklerinden biliyordu: Birdenbire okula gelmez olan öğretmenler. Çocuklarını artık okuldan almaya gelmeyen

ebeveynler. Sanki dilleri ellerinden alınmışçasına giderek sessizleşen öğrenciler.

“Jonas,” dedi nihayet, “sen yanlış bir şey yapmadın.”

Çocuk bakışlarını indirdi. “Kimseye bundan bahsetmememi söylediler.”

Clara nefesinin kesildiğini hissetti. “Öyleyse bana neden anlattın?”

Jonas omuz silkti. “Çünkü siz... farklısınız.”

Clara gözlerini kapattı. Sadece bir anlığına. İçinde biriken göz yaşlarını tutabilmek için. Tekrar açtığında Müdür Falk kapıda duruyordu.

6

Önce Jonas’a baktı. Sonra Clara’ya. Bakışları sakindi ama bu sakinlikte Clara’yı ürperten bir şey vardı.

“Bayan Winter,” dedi, “sizinle bir dakika görüşebilir miyiz?”

Jonas kaskatı kesildi. Clara elini onun omzuna koydu. “Hemen döneceğim.”

Falk’ın peşinden koridora çıktı. Kapı arkasından kapandı; sesi çok yüksek, fazla kesindi.

“Bayan Winter,” diye başladı Falk, “dün Jonas’a birilerinin uğradığı kulağıma geldi.”

Clara kalbinin daha hızlı çarptığını duyumsadı. “Bana bundan bahsetti.”

Falk yavaşça başını salladı. “Bunu yapmamalıydı.”

Clara çenesini kaldırdı. “O daha bir çocuk.”

“İşte tam da bu yüzden,” dedi Falk. “Çocuklar kime güvenebileceklerini öğrenmek zorundadır.”

Clara içinde bir şeylerin sıkıştığını hissetti. “O bana güveniyor.”

Falk’ın bakışları keskinleşti. “Ve sorun da bu ya.”

Clara’nın anlaması bir an sürdü. Anladığında ise bedenini bir soğukluk kapladı.

“Size güvenmesini istiyorsunuz,” dedi sessizce.

“Ben,” diye yanıtladı Falk, “devlete güvenmesini istiyorum.”

Clara nefesinin tıkanıldığını hissetti. “Peki ya bunu yapamazsa?”

Falk gülümsedi. Hiç de hayra alamet olmayan, incecik, küçük bir gülümseme. “O zaman siyah ceketli adamlar tekrar gelecek.”

Clara olduğu yere çakılmış gibi kalakaldı. Falk bir adım yaklaştı.

“Ve bu kez,” dedi, “sadece Jonas ile konuşmayacaklar.”

3 – Mira Winter Yeraltına Çekiliyor

Clara eve vardığında hava çoktan kararmıştı. Sokak lambaları asfaltın üzerine uzun, cılız gölgeler düşürüyor, her bir gölge kıpırdamak istemeyen bir insan silüetini andırıyordu. Clara kapıyı arkasından kapattı, sırtını kapıya dayayıp derin bir nefes aldı. Fakat evindeki hava da en az okuldaki kadar ağırdı.

Oturmak istedi ama daha fırsat bulamadan telefonu titredi. Bir mesaj. Mira’dan.

“Evde değilim. Arama.”

Clara, çözemediği bir bilmeceye bakar gibi sözlere dikti gözlerini. Mira asla böyle yazmazdı. Mira gürültücüydü, fevriydi, bazen fazla cesurdu. Ama asla kestirip atmazdı. Asla soğuk değildi. Asla böyle... kesin konuşmazdı.

8

Clara hemen kardeşinin numarasını çevirdi. Meşgul. Bir kez daha. Meşgul. Bir kez daha. Bu defa hat düşmedi bile.

Kalbinin hızlandığını hissetti. Mira onun küçük kız kardeşiydi. Gülünecek bir şey olmasa bile her zaman gülen o kız. Clara’ya korkmamak gerektiğini, çünkü korkunun sadece kaybedecek hiçbir şeyi olmayanlara ait olduğunu söyleyen o kız.

Clara’nın kaybedecek çok şeyi vardı.

Ceketine uzandı ve evden çıktı. Gece serindi ama soğuk sayılmazdı. Sokaklarda garip bir rüzgâr esiyor, sanki Clara’nın göremediği bir şeyleri beraberinde taşıyordu. Mira’nın çalıştığı

bara gitti. Pencereleer karanlıktı. Kapı kilitliydi. Üzerinde bir not asılıydı:

“Tadilat nede niyle kapalıyız.”

Clara bunun yalan olduğunu biliyordu. O bar asla tadilata girmezdi. Eskiydi, eğri büğrüydü, kimsenin yazmasına izin veril-meyen hikâyelerle doluydu. Mira bu mekânı çok severdi. Bu-rayı öylece kapatıp gitmezdi asla.

Clara kapıyı çaldı. Bir kez. İki kez. Üç kez.

Cevap yoktu.

Bir adım geri çekilip etrafına bakındı. Sokak boştu ama Clara yalnız olmadığını hissediyordu. Son haftalarda giderek daha sık kapıldığı bir histi bu — sanki birileri, görünmek istemeden onu izliyordu.

9

Binanın etrafından dolandı. Barın arkasında, sadece çalışanların bildiği küçük bir yan kapı vardı. Clara kapı koluna bastırdı. Kilitliydi.

Fakat yerde bir şey duruyordu. Bir kâğıt parçası. Sanki biri koşarken düşürmüşçesine buruşturulmuştu.

Clara kâğıdı yerden aldı. Bir alışveriş fişiydi. Arkasında, alelacele yazılmış, neredeyse okunaksız tek bir kelime duruyordu:

“Yeraltına.”

Clara nefesinin tıkanıldığını hissetti. Bunu yazan Mira’ydı. Biliyordu. Yazı huzursuzdu ama kesinlikle onundu.

Yeraltına.

Kimden kaçıyordu? Neyden? Siyah ceketli adamlardan mı?

Clara fişi göğsüne bastırdı. Ağlamak istedi ama gözyaşları gelmedi. İçinde sadece uzun zamandır tanıdığı o his vardı: Kayıp.

Sokağa geri döndü. Lambalar parazitli bir şekilde yanıp sönüyordu. Bir araba ağır ağır geçti yanından; fazla ağır, sanki onu süzüyormuşçasına. Clara bakmadı. Başını öne eğmiş, kâğıdı elinde sıkıca tutarak yürümeye devam etti.

Köşeye vardığında arkasından adımlar duydu. Hızlı. Sert. Kararlı.

Clara olduğu yerde kaldı. Arkasını dönmedi. Korktuğunda arkaya dönülmemesi gerektiğini biliyordu. Korku, başkalarının duyabildiği bir sestir. 10

Adımlar yaklaştı. Sonra durdu.

“Bayan Winter.”

Clara kaskatı kesildi. Ses sakindi. Fazla sakin.

Yavaşça arkasını döndü. Müdür Falk orada duruyordu. Tek başına. Ceketsiz. Yüzünde hiçbir ifade olmadan.

“Burada olmamalıydınız,” dedi.

Clara kalbinin deli gibi çarptığını duyumsadı. “Ne istiyorsunuz?”

Falk, sanki bu sabahki kadınla hâlâ aynı kişi olup olmadığını tartıyormuş gibi baktı ona. “Kız kardeşiniz,” dedi sessizce, “kendisi için iyi olmayan çevrelerde geziniyordu.”

Clara dudaklarını kenetledi. “Nerede o?”

Falk gülümsedi. İnce, tehlikeli bir gülümseme.

“Yeraltına çekildi,” dedi. “Devletten kaçabileceğini sanan pek çok kişi gibi.”

Clara bedeninin buz kestiğini hissetti. “Ne yaptınız ona?”

“Ben mi?” Falk ellerini kaldırdı. “Hiçbir şey. Ama başkaları... izliyor.”

Clara bir adım geri çekildi. Falk bir adım öne çıktı.

11

“Bayan Winter,” dedi, “dikkatli olmalısınız. Kız kardeşiniz hatalar yaptı. Siz aynı hataları yapmak zorunda değilsiniz.”

Clara ona baktı. Ve o an anladı: Mira öylece kaybolmamıştı. Kaçmıştı. Clara’nın henüz bilmediği — ama yakında tanışacağı bir şeyden kaçmıştı.

Falk hafifçe ona doğru eğildi. “Eve gidin,” diye fısıldadı. “Ve burada olduğunuzu unutun.”

Clara mihlanmış gibi kalakaldı. Falk arkasını döndü ve yürüdü. Adımları gecenin içinde birer uyarı gibi yankılandı.

Clara uzun süre öylece durdu. Sonra yavaşça yürümeye başladı. Eve değil. Okula da değil.

Mira'nın korktuğunda bazen saklandığını bildiği o yere doğru gitti.

Ve Clara korkuyordu. Hayatında ilk kez.

4 – Defterdeki Not

Clara ertesi sabah okula her zamankinden erken geldi. Neredeyse hiç uyumamıştı. Düşünceleri görüntülerden oluşan bir karmaşaydı: Yanıt vermeyen Mira. Karanlıkta bir uğursuzluk habercisi gibi dikilen Falk. Artık gülümsemesine izin verilmediğini söyleyen Jonas.

Sınıfa girdiğinde içerisi henüz sessizdi. Sandalyeler nizamı duruyor, yazı tahtası boş duruyor ve tebeşir kokusu bir anı gibi havada asılı kalıyordu. Clara sırasına oturdu ve sanki düşmek için bir yerlere tutunmaya çalışırcasına ellerini masanın üzerine koydu.

12

Ders materyallerini çıkarmak için çantasını açtı. Fakat not defterini açtığında içinden küçük bir kâğıt parçası düştü. Başparmak büyüklüğünde, katlanmış dar bir kâğıt şeridi.

Clara kaskatı kesildi.

Etrafına bakındı. Kimse yoktu. Erken geleceğini bilen biri dışında hiç kimse onu oraya koymuş olamazdı.

Titreyen parmaklarıyla kâğıdı açtı.

Üzerinde tek bir kelime yazılıydı. Alelacele yazılmış. Sanki bir kazıntı gibi.

“Dikkat.”

Clara kalbinin deli gibi çarptığını hissetti. Kâğıdı çevirdi. Arkasında ikinci bir kelime duruyordu; daha küçük, neredeyse gizlenmiş.

“Jonas.”

Clara gözlerini kapattı. Bir an için her şey sustu. Sadece istediğinden daha hızlı alınıp verilen kendi nefesi vardı. Koridorda adımlar duydu. Çocuk sesleri. Kendisinin az önce durmuş olmasına rağmen akıp gitmeye devam eden o hayat.

Clara kâğıdı katladı ve ceketinin cebine soktu. Onu kimin yazdığını bilmiyordu. Mira mı? Jonas mı? Bay Levin mi? Yoksa çok geç olmadan önce onu uyarmak isteyen biri mi?

13

Kapı açıldı. Jonas içeri girdi.

Clara’ya bakmadı. Sırasına gitti, oturdu ve Clara çocuğun çantasını daha farklı tuttuğunu hemen fark etti — içinde bir şey gizliyormuşçasına daha sıkı.

Clara yavaş adımlarla onun yanına gitti.

“Günaydın, Jonas.”

Çocuk başıyla onayladı. Bakışları sıra hizasında çakılı kaldı.

“Jonas... her şey yolunda mı?”

Belli belirsiz irkildi. Sonra defterini hafifçe öne doğru itti. Çok değil. Sadece Clara’nın ilk sayfanın yazılı olduğunu görebileceği kadar.

Onun yanına oturdu ve defteri açtı.

Bu bir okul metni değildi. Bir kompozisyon değildi. En sevdiği yer hakkında tek bir cümle bile değildi.

Bu bir nottu. Kötü bir yazıyla, sanki karanlıkta yazılmışçasına:

“Yine geliyorlar.”

Clara nefesinin tıkanıldığını hissetti.

Jonas ona baktı. Gözleri kocaman, korku dolu ama aynı zamanda güven doluydu.

“Size söylemek istedim,” diye fısıldadı. “Ama konuşmama izin yok.”

14

Clara elini çocuğun elinin üzerine koydu. “Jonas... kim yine geliyor?”

Çocuk başını salladı. “Adamlar. Siyah ceketliler.”

Clara bedeninin buz kestiğini hissetti. “Ne zaman?”

Jonas bakışlarını indirdi.

“Bugün.”

Clara gözlerini kapattı. Sadece bir anlığına. İçinde bir fırtına gibi büyüyen paniği bastırabilmek için.

Tekrar açtığında Müdür Falk kapıda duruyordu.

Önce Clara'ya baktı. Sonra Jonas'a. Sonra deftere.

Ve gülümsedi.

5 – Sınıfta Ziyaret

Falk kapı eşiğinde dikilirken Clara taş kesilmişti. Müdürün bakışları çocukların, sıraların ve Jonas'ın defterinin üzerinde gezindi — ve sonunda Clara'nın üzerinde çakılı kaldı. Açık bir bakış değildi bu; bir şeyler söyleyen türden bir bakış hiç değildi. Bir şeyleri *bilen* bir bakıştı.

“Bayan Winter,” dedi sakince, “bugün derse birkaç gözlemci göndereceğim.”

Clara, yanındaki Jonas'ın bir anda donup kaldığını hissetti. Cevabını bildiği halde, “Gözlemci mi?” diye sordu. 15

Falk başıyla onayladı. “Sadece rutin bir kontrol. Olağan dışı bir şey yok.”

Rutin. Eskiden masum olan bir kelime. Şimdiyse bir uğursuzluk habercisi.

Falk bir adım geri çekildi. “Dersinize devam etmelisiniz. Çocukların istikrara ihtiyacı var.”

Sonra çekip gitti.

Clara, yeniden Jonas'ın yanına oturmadan önce bir an öylece durakladı. “Her şey güzel olacak,” diye fısıldadı.

Jonas başını salladı. “Hayır.”

Clara itiraz etmek istedi ama kapı yeniden açıldı. Bu kez yavaşça. Temkinle.

İçeri iki adam girdi.

Siyah ceketler. Siyah çizmeler. Siyah bakışlar.

Tek kelime etmediler. Ellerini arkalarında birleştirip sanki sınıfın demirbaşymışçasına odanın en arkasına geçip durdular.

Çocuklar ürkekçe susup kaldı. Bazıları bakışlarını indirdi. Diğerleri, sanki içinde kaybolabilirlermiş gibi defterlerine dikti gözlerini.

Clara kalbinin deli gibi çarptığını hissetti. Kendini gülümsemeye zorladı — kimsenin karşılık vermediği küçük, eğreti bir gülümseme. 16

“Biz... kompozisyona devam ediyoruz,” dedi.

Sesi yabancı geliyordu kulağına. Kendininki gibi değil.

Sıraların arasında dolaşmaya başladı ama adamların bakışlarını sırtında hissediyordu. Attığı her adım, sanki suyun içinde yürüyormuş hissi veriyordu. Ağır. Yavaş. Tedirgin.

Jonas’ın yanına vardığında, çocuğun yazmadığını gördü. Kalem i öyle bir hırs la tutuyordu ki parmak boğumları bembeyaz kesilmişti.

“Jonas,” diye fısıldadı, “yazamıyorsan kendini zorlamak zorunda değilsin.”

Çocuk ona baktı. Gözleri kocaman, korku dolu ama aynı zamanda başka bir şeyle daha doluydu — Clara'nın ilk anda tanımlayamadığı bir şeyle.

“Birini arıyorlar,” diye fısıldadı.

Clara yutkundu. “Kimi?”

Jonas bakışlarını indirdi. “Beni.”

Clara, nefesinin tıkanıldığını hissetti. “Neden?”

Jonas başını salladı. “Bir şey söyledim. Yanlış bir şey.”

Clara onun yanına diz çöktü. “Jonas... sen yanlış bir şey söylemedin.”

17

Çocuk ona baktı. “Söyledim. Neden artık ormana gitmemize izin verilmediğini sordum.”

Clara gözlerini kapattı. Sadece bir anlığına. İçindeki paniği bastırabilmek için.

Tekrar açtığında, adamlardan biri yanı başında dikiliyordu.

O kadar sessiz gelmişti ki geldiğini duymamıştı bile.

“Bayan Winter,” dedi adam, “Jonas ile biraz konuşmak istiyoruz.”

Clara yavaşça ayağa kalktı. “O daha bir çocuk.”

Adam başıyla onayladı. “İşte tam da bu yüzden.”

Clara bedeninin buz kestiğini hissetti. “O bir şey yapmadı.”

“Ona biz karar vereceğiz.”

Jonas ayağa kalktı. Elleri titriyordu. Bakışları Clara’yı aradı — izin almak için değil, tutunacak bir dal bulmak için.

Clara bir şey söylemek istedi. Cesurca bir şey. Onu koruyacak bir şey.

Fakat daha konuşamadan, adam elini Jonas’ın omzuna koydu.

“Düş önüme,” dedi.

Jonas onu takip etti. Yavaşça. Sessizce. Direnmenin faydasız olduğunu bilen biri gibi.

18

İkinci adam bir an durup Clara’ya baktı.

“Dikkatli olmalısınız,” dedi. “Çocuklar konuşur. Öğretmenler de.”

Sonra o da çıktı.

Kapı arkalarından kapandı.

Ve Clara Winter, artık nefes bile almayan, sadece bekleyen çocukların ortasında, sınıfta yapayalnız kaldı.

6 – Boş Sıra

Ertesi sabah sınıf farklıydı. Daha gürültülü değil, daha sessiz değil — sadece farklı. Clara kapıyı açtığı an bunu fark etti.

Sanki birileri havanın bir parçasını, sıcaklığın bir parçasını, yaşamın bir parçasını çekip almış gibiydi.

Jonas'ın yeri boştu.

Sandalyesi nizamı bir şekilde masanın altına itilmişti, çantası yoktu, defteri açık durmuyordu. Sanki hiç burada bulunmamış gibiydi. Sanki biri onun izlerini silip süpürmüştü.

Clara olduğu yerde kaldı. Sadece bir anlığına. İçinde soğuk bir ürperti gibi büyüyen o acıya izin vermek için.

Çocuklar birer birer içeri girdi. Bazıları Jonas'ın sırasına baktı, bazıları bakmadı. Kimileri, adını koyamadıkları bir şeyi hissediyormuşçasına bir an durakladı.

“Jonas nerede?” diye sordu bir kız çocuğu sessizce.

19

Clara kendini gülümsemeye zorladı. “O... sonra gelecek.”

Bir yalandı bu. Küçük, çaresiz bir yalan. Ama Clara'nın elindeki tek şeydi.

Ders başladı. Clara tahtaya bir şeyler yazdı ama eli titriyordu. Konuşuyordu ama sesi kulağına yabancı geliyordu. Gülümsüyordu ama bu gülüş hissettirmiyordu.

Gözleri dönüp dolaşıp Jonas'ın yerine kayıyordu. O boş sıra, odanın ortasında bir delik gibiydi. Baktıkça büyüyen bir delik.

Çocuklar çalışma kâğıdını doldururken Clara yavaş adımlarla sıraların arasında dolaştı. Omuzların üzerinden baktı, düzeltti, yardım etti. Fakat Jonas'ın sırasının yanından her geçişinde bir an durakladı.

Onun orada oturduğunu hayal etti. Kalemı nasıl sıkıca tuttuğunu. Elleri titremesine rağmen nasıl yazmaya çalıştığını. Korku ve güvenin aynı anda harmanlandığı o bakışla kendisine nasıl baktığını.

Clara elini masanın üzerine koydu. Masa soğuktu.

“Bayan Winter?” diye sordu bir erkek çocuğu.

Clara arkasını döndü. “Efendim?”

“Jonas gerçekten sonra gelecek mi?”

Clara cevap vermek istedi. Fakat o anda kapı açıldı.

Müdür Falk içeri girdi. Bütün çocuklar sustu.

20

Önce Clara’ya baktı. Sonra Jonas’ın sırasına. Sonra tekrar Clara’ya.

“Bayan Winter,” dedi sakince, “Jonas bugün gelmeyecek.”

Clara kalbinin deli gibi çarptığını hissetti. “Neden?”

Falk gülümsedi. İnce, kontrollü bir gülümseme.

“Bir sorgulamaya davet edildi.”

Clara, nefesinin bir anlığına kesildiğini hissetti. “O daha bir çocuk.”

“İşte tam da bu yüzden,” dedi Falk. “Çocuklar genelde yetişkinlerin söylemeyeceği şeyleri söyler.”

Clara dudaklarını kenetledi. “Ne zaman dönecek?”

Falk uzun uzun baktı ona. Fazla uzun.

“Bu,” dedi, “ne kadar iş birliği yapacağına bağlı.”

Clara bedeninin buz kestiğini hissetti. Çocuklar ona bakıyordu. Falk’a bakıyorlardı. Jonas’ın boş sırasına bakıyorlardı.

Ve o an Clara Winter, Jonas’ın öylesine devamsızlık yapmadığını anladı.

O yok edilmişti.

Kaybolmamıştı. Bir yere gitmemişti. Hasta değildi.

Buharlaşmıştı.

Ve kendisinden başka hiç kimse onu sormayacaktı.

7 – Öğretmenler Odasındaki Karar

Öğretmenler odası o sabah alışılmadık derecede sessizdi. Normalde burada fincan şingirtıları, kâğıt hışırtıları, birbirlerine moral vermeye çalışan meslektaşların boğuk kahkahaları duyulurdu. Fakat bugün farklıydı. Bugün burası, korkularıyla ne yapacaklarını bilemeyen insanlarla dolu bir odaydı.

Clara içeri girdi ve bakışları hemen üzerinde hissetti. Düşmanca değil. Meraklı değil. Sadece temkinli.

Bay Levin pencere kenarında oturuyor, sanki kendisini hâlâ sıcak tutan tek şey oymuşçasına ellerini bir fincana kenetlemiş duruyordu. Bayan Berger tek bir sayfayı bile gerçekten okumaksızın bir defteri karıştırıyordu. İki genç öğretmen, sanki duvarların bile dinlemesinden korkuyorlarmışçasına birbirlerine yanaşmış fısıldaşıyordu.

Clara yerine oturdu. Kimse onunla konuşmadı. Kimse Jonas'ı sormadı. Kimse siyah ceketli adamları sormadı.

Ama hepsi biliyordu.

Bay Levin nihayet başını kaldırdı. “Geri gelmeyecek, değil mi?”

Clara yutkundu. “Bilmiyorum.”

22

Levin, tam da bu yanıtı bekliyormuşçasına yavaşça başını salladı. “Artık çocukları daha sık götürüyorlar,” dedi sessizce. “Sadece bizden değil. Diğer okullardan da.”

Clara kalbinin deli gibi çarptığını fark etti. “Neden?”

Levin uzun uzun baktı ona. “Çünkü çocuklar henüz susmayı öğrenmedi.”

Clara gözlerini kapattı. Sadece bir anlığına. Duymak istemediği o gerçeğe izin vermek için.

“Bayan Winter?”

Clara arkasını döndü. Bayan Berger, elleri huzursuzca birbirine kenetlenmiş vaziyette yanında duruyordu.

“Ben... dün akşam şehirde olduğunuzu duydum.”

Clara; “Bunu kim söyledi?”

“Şey... lafı dolaştı.” Berger bakışlarını indirdi. “Şu sıralar havanın kararmasından sonra pek dışarıda olmamak gerek.”

Clara içinde bir şeylerin sıkıştığını hissetti. “Kız kardeşimi arıyordum.”

Berger başıyla onayladı. “Biliyorum. Ama... dikkatli olmalısınız.”

Clara bir şey söylemek istedi ama o anda kapı açıldı.

Müdür Falk içeri girdi.

23

Öğretmenler odası tamamen sustu.

Herkesin burada olup olmadığını kontrol edercesine etrafına bakındı. Sonra bakışları Clara’ya takılı kaldı.

“Bayan Winter,” dedi sakince, “sizinle bir dakika görüşmek istiyorum.”

Clara ayağa kalktı. Bacakları sanki taştan yapılmışçasına ağırlaşmıştı.

Falk bir adım yaklaştı. “Davranışlarınızla ilgili... bazı sorular var.”

“Davranışlarımla mı ilgili?”

“Dün akşam řu sıralar gözetim altında tutulan yerlerdeymişiniz.”

Clara dudaklarını kenetledi. “Kız kardeşimi arıyordum.”

“Kız kardeşiniz,” dedi Falk, “kendisi için iyi olmayan çevrelerde geziniyordu.”

Clara içinde bir öfkenin kabardığını hissetti. Sessiz. Tehlikeli. Yeni.

“O benim ailem.”

Falk başıyla onayladı. “Ve siz bir öğretmensiniz. Sorumluluklarınız var. Çocuklara karşı. Okula karşı. Devlete karşı.”

Clara ona baktı. “Peki ya Jonas?”

24

Falk gülümsedi. İnce, soğuk bir gülümseme.

“Jonas gözetim altında.”

Clara kalbinin kırıldığını hissetti. “O daha bir çocuk.”

“İşte tam da bu yüzden,” dedi Falk. “Çocuklar kime güvenebileceklerini öğrenmek zorundadır.”

Clara derin bir nefes aldı. Sonra kendisini bile şaşırtan bir şey söyledi.

“Ben ona güveniyorum.”

Falk’ın bakışları değişti. Belli belirsiz. Ama Clara bunu gördü.

“Bayan Winter,” dedi yavaşça, “hangi tarafta durduğunuza karar vermeniz gereken bir noktadasınız.”

“Ben çocukların tarafındayım.”

Falk başıyla onayladı. “Öyleyse sizin adınıza, çocukların doğru tarafta durduğunu umuyorum.”

Arkasını döndü ve öğretmenler odasından çıktı.

Clara öylece durakaldı. Tüm bakışlar ona çevrilmişti. Kimse bir şey söylemedi. Kimsenin bir şey söylemesine gerek de yoktu.

Çünkü o an Clara Winter bir karar verdiğini biliyordu.

Yüksek sesle değil. Kahramanca değil. Planlı değil.

25

Ama kesin.

Jonas’tan vazgeçmeyecekti. Mira’dan vazgeçmeyecekti. Ve kendinden de vazgeçmeyecekti.

Maliyeti ne olursa olsun.

8 – Mira’yı Arayış

Clara o öğleden sonra okuldan her zamanki gibi ayrılmadı. Yavaş yürümedi, temkinli hareket etmedi, bakışlarını yere dikmedi. Hızlı yürüyordu. Adımları sertti, kararlıydı, neredeyse öfkeliydi. Hava sıcaktı ama Clara ürperiyordu. Bu ürperti havadan değil, içinde bir şeylerin tutuşmaya başladığı hissinden kaynaklanıyordu.

Mira kaybolmuştı. Jonas kaybolmuştı. Ve Clara her ikisinin birbiriyle bağlantılı olduğunu biliyordu.

Mira'nın eskiden "temiz hava almaya ihtiyacı olduğunda" sıkça gittiği yolu tuttu — son aylarda yeni bir anlam kazanan bir deyimdi bu. Clara, Mira'nın korktuğunda saklandığı yerleri biliyordu. İkisinden başka kimsenin bilmediği yerler.

İlk yer, kütüphanenin arkasındaki eski oyun parkıydı. Yeni kurallar "bakımsız tesisleri" yasakladığı için çocukların artık uğramadığı bir yer. Clara, rüzgârda hafifçe gıcırdayan salıncağa oturdu. Etrafına bakındı. Kimse yoktu. Sadece, yaprakları sanki fısıldaşıyorlarmışçasına kımıldatan rüzgâr vardı.

Yeniden ayağa kalktı.

26

İkinci yer, nehrin üzerindeki küçük köprüydü. Mira sık sık orada oturur, bacaklarını suyun üzerine doğru sallandırır ve neyin yaşandığına bakılmaksızın akmaya devam ettiği için nehrin kendisini sakinleştirdiğini söylerdi. Clara korkuluklara yaslandı. Su karanlıktı. Hızlı. Huzursuz.

“Mira?” diye fısıldadı, kimsenin yanıt vermeyeceğini bildiği halde.

Yürümeye devam etti.

Üçüncü yer, şehrin dışındaki eski depoydu. Mira'nın yarı alaycı yarı ciddi bir tavırla "güvenli bölge" dediği bir yer. Clara kapıyı iterek açtı. Kapı gıcırdadı. İçeride toz ve metal kokusu vardı. Etrafta birkaç eski sandık duruyordu. Kırık bir sandalye. Işığın ince bir umut çizgisi gibi süzüldüğü bir pencere.

Clara içeri girdi. “Mira?”

Sessizlik.

Sandalyeye oturdu. Elleri titriyordu. Ağlamamak için dudaklarını kenetledi.

Sonra onu gördü.

Yerde, bir sandığın altına yarı yarıya gizlenmiş küçük bir nesne. Clara diz çöktü ve onu çekip çıkardı.

Bir bileklikti. Mira’nın yıllardır taktığı ince, kırmızı kumaştan bir ip. Clara’nın, Mira 18 yaşına bastığında ona hediye ettiği bir ip.

27

Clara onu sıkıca tuttu. Sıcaktı. Odadan değil — Mira’dan gelen bir sıcaklık.

Çok kısa süre önce buradaydı.

Clara gözlerini kapattı. Sadece bir anlığına. Karanlığın arasından cılız bir ılık hüzmesi gibi süzülen o ferahlama hissine izin vermek için.

Gözlerini tekrar açtığında, arkasından adımlar duydu.

Yavaş. Temkinli. Aceleci değil — aksine kontrollü.

Clara ayağa kalktı. Kalbi deli gibi çarpıyordu.

“Mira?” diye fısıldadı.

Adımlar yaklaştı.

Sonra biri durdu.

Clara arkasını döndü.

Gelen Mira değildi.

Siyah ceketli adamlardan biriydi.

Ona, sanki uzun zamandır kendisini arıyormuşçasına baktı.

“Bayan Winter,” dedi sakince, “burada olmamalısınız.”

Clara avucundaki bilekliği daha da sıktı. “Kız kardeşim nerede?”

Adam gülümsedi. İnce, tehlikeli bir gülümseme.

“Çok fazla soru soran insanların düştüğü yerde.”

Clara, nefesinin tıkanıldığını hissetti. “Onu görmek istiyorum.”

“Bu mümkün değil.”

Clara derin bir nefes aldı. “Öyleyse bana yaşayıp yaşamadığını söyleyin.”

Adam uzun uzun baktı ona. Fazla uzun.

“Bu,” dedi, “ne kadar iş birliği yapacağınıza bağlı.”

Clara kalbinin kırıldığını hissetti. Kelimeler yüzünden değil — adamın onları söyleyiş biçimi yüzünden.

“Benden ne istiyorsunuz?” diye fısıldadı.

Adam bir adım yaklaştı.

“Biz,” dedi, “Jonas’ı bulmamıza yardım etmenizi istiyoruz.”

“Jonas daha bir çocuk.”

“İşte tam da bu yüzden,” dedi adam. “Çocuklar uzağa kaçamaz. Ama iyi saklanırlar.”

Clara nefesinin tıkanıldığını fark etti.

“Ve siz,” dedi adam, “onun güvendiği tek kişisiniz.”

Clara elinde bileklikle öylece kaldı, bakışlarını adama dikti ve biliyordu: 29

Bu, bir karar vermesi gereken andı.

Jonas için. Mira için. Kendisi için.

Ya da korku için.

9 – Karar Gecesi

Clara eve nasıl vardığını bilmeden yürüdü. Adımları mekanikti, nefesi yüzeysel, düşünceleri ise görüntülerden oluşan bir kasırga: Jonas’ın titreyen elleri. Mira’nın bilekliği. Jonas’ın kendisine ihtiyacı olduğunu söyleyen siyah ceketli adam. Mira’nın kendisine ihtiyacı olduğunu. Kendisinin de tehlikede olduğunu.

Kapıyı arkasından kapattığında ev sessizdi. Fazla sessiz. Clara sırtını kapıya dayadı, başını öne eğdi ve gecenin ağır bir palto gibi kendisini sardığını hissetti.

Oturma odasına geçti, koltuğa oturdu ve avucunu açtı. Bileklik orada duruyordu. Kırmızı. Sıcak. Canlı.

Clara başparmağıyla üzerine dokundu. “Mira...,” diye fısıldadı.

Etrafına bakındı. Ev küçüktü ama onun yuvasıydı. Burada gülmüştü. Burada ağlamıştı. Jonas’ın ona "dünyanın en iyi öğretmeni" olduğunu söyleyerek hediye ettiği küçük çizimleri buraya asmıştı.

Şimdi her şey farklıydı.

30

Clara ayağa kalkıp pencereye doğru yürüdü. Şehir sessizce uzanıyordu; sadece tek tük bir sokak lambası, sanki huzursuzlanıyormuşçasına göz kırpyordu. Bir araba geçti yanından, ağır ağır, fazla ağır. Clara bir adım geri çekildi.

İzlendiğini biliyordu. Sürekli değil. Açıkça değil. Ama atacağı her yanlış adımın sonuçları olacağını hissettirecek kadar.

Yeniden oturdu. Bilekliği masanın üzerine koydu. Ceketinin cebinden Jonas’ın notunu çıkardı.

“Dikkat.” “Jonas.”

Clara gözlerini kapattı. Sadece bir anlığına. Bütün gün bastırıldığı o korkuya izin vermek için.

Sonra tekrar açtı.

Ve o an, bir şey yapması gerektiğini anladı.

Yarın değil. Başka bir zaman değil.

Bu gece.

Ayağa kalktı, yatak odasına gidip gardırobu açtı. Yıllardır kullanmadığı eski bir çantayı çıkardı. İçine birkaç eşya koydu: Su, bir ceket, bir not defteri, Mira'nın her zaman yanında taşıdığı bir fotoğrafı.

Sonra durakladı.

Ellerine baktı. Titriyorlardı.

31

“Bunu yapamam,” diye fısıldadı.

Fakat sonra Jonas'ın notunu gördü. Ve Mira'nın bilekliği. Ve aniden artık kalınmaması gereken bir yermiş gibi hissetti-ren o boş evi.

Clara derin bir nefes aldı.

“Yapmak zorundayım.”

Çantayı aldı, ceketini giydi ve kapıya yöneldi. Eli kapı kolundaydı. Tereddüt etti.

Dışarıda gece vardı. Dışarıda siyah ceketli adamlar vardı. Dışarıda tehlike vardı.

Ama dışarıda Jonas ve Mira da vardı.

Clara kapıyı açtı.

Hava serindi. Sokak sessiz. Karanlık yoğun.

Clara dışarı adım attı. Arkasına bakmadan kapıyı kapattı.

Çünkü o gece Clara Winter kararını vermişti:

Jonas'ı bulacaktı. Mira'yı bulacaktı. Ve artık susmayacaktı.

Falk için değil. Adamlar için değil. Devlet için değil.

Sevdiği insanlar için.

Ve başka kimsenin korumayacağı o insanlar için.

32

10 – Karanlıktaki İzler

Clara sokaklarda yürürken gece sessizdi. Şehirlerin gece yarısından sonra büründüğü o sıradan sessizlik değil; sanki birileri dinliyormuş hissi veren bir sessizlik. Sokak lambaları asfalta sarımsı daireler vuruyor, Clara ise görülmekten korkuyormuşçasına hep ışığın teğet geçtiği kenarlardan yürüyordu.

Nereye gittiğini tam olarak bilmiyordu. Sadece gitmesi gerektiğini biliyordu.

Jonas dışarıda bir yerdeydi. Mira dışarıda bir yerdeydi. Ve onların izini sürebilecek tek kişi Clara'ydı.

Önce eski oyun parkına gitti. Jonas'ı orada bulacağına inandığı için değil — çocukların tanıdık yerleri aradığını bildiği için.

Kum havuzu boştu. Salıncak, sanki biri daha yeni inmişçesine rüzgârda hafifçe sallanıyordu.

Clara diz çöktü ve eliyle kuma dokundu. Soğuktu. El değmemişti.

Yeniden ayağa kalktı.

İkinci yer köprüydü. Nehir, her zamankinden daha karanlık, her zamankinden daha hızlı coşuyordu. Clara korkuluklara yaslandı. “Jonas...,” diye fısıldadı.

Yankı yoktu. Sadece su.

İlerlemek istedi ama o anda bir şey gördü. Kıyıda, çamurun üzerinde küçük bir iz. Büyük değil. Derin değil. Ama açıkça bir çocuk ayağı.

33

Clara diz çöktü. İz tazeydi. Belki bir saatlik. Belki daha az.

Kalbi deli gibi çarptı.

Kıyı boyunca uzanan izleri takip etti. İkinci bir iz. Sonra üçüncüsü. Sonra hiçbir şey.

Clara etrafına bakındı. Yol, caddenin altından geçen küçük bir alt geçide çıkıyordu. Çocukların uzak durduğu bir yer. Yetişkinlerin görmezden geldiği bir yer. Şimdi dipsiz bir kuyu gibi duran bir yer.

Clara derin bir nefes aldı ve içeri girdi.

Hava nemliydi. Duvarlar soğuk. Sessiz yürümeye çalışsa da adımları yankılanıyordu.

Sonra onu gördü.

Yerde bir kâğıt parçası duruyordu. Buruşuk. Yarı ıslak. Clara onu yukarı kaldırdı.

Bir okul defterinden yırtılmış bir sayfaydı. Jonas'ın yazısı. Kargacık burgacık. Aceleyle yazılmış.

“Saklanıyorum.”

Clara gözlerini kapattı. Sadece bir anlığına. Karanlığın arasından cılız bir ışık hüzmeleri gibi süzülen o ferahlama hissine izin vermek için.

Yaşıyordu. Özgürdü. Yakınlarda bir yerdeydi.

Kâğıdı çevirdi.

Arka yüzünde ikinci bir kelime duruyordu. Daha küçük. Nere-deyse okunaksız.

“Orman.”

Clara nefesinin tıkanıldığını hissetti.

Orman. Jonas'ın artık hakkında yazmasına izin verilmeyen yer. Adamların yasakladığı yer. Mira'nın eskiden "insanın nihayet düşünebildiği yer" dediği yer.

Clara kâğıdı cebine koydu ve alt geçitten yürümeye devam etti. Yolun sonunda, şehirden dışarı çıkan dar bir patika açılıyordu.

Orman orada duruyordu. Karanlık. Sessiz. Bekleyen.

Clara bir an öylece kaldı.

Gece derindi. Rüzgâr soğuk. Tehlike yakın.

Fakat Jonas oradaydı. Ve belki Mira da. Ve belki yanıtlar da.

Clara ceketine daha sıkı sarındı ve patika boyunca yürümeye başladı.

Her adım bir riskti. Her adım bir karardı. Her adım bir sözdü.

Jonas'ı bulacaktı. Mira'yı bulacaktı. Ve geri dönmeyecekti.

Artık asla.

11 – Girilmesi Yasaklanan Orman

Clara ilerledikçe patika daralıyordu. Şehir çoktan arkasında kalmıştı; bir anı gibi hissettiren, uzaktaki belli belirsiz bir ı ışık ve gürültü kümesinden ibaretti artık. Karşısında ise orman uzanıyordu — karanlık, sessiz ve öyle yoğun ki gecenin siyahı bile içinde daha koyu görünüyordu.

Clara durakladı.

Orman eskiden çocukların oynadığı, ailelerin yürüyüşe çıktığı, gençlerin gizlice sigara içtiği bir yerdi. Şimdiyse artık adı bile anılmayan bir yere dönüşmüştü. Okul kitaplarından silinen bir yer. Jonas'ın bahsetmesine izin verilmeyen bir yer.

Yasaklanan bir yer.

Clara derin bir nefes aldı. Burada olmaması gerektiğini biliyordu. Gözetlenebileceğini biliyordu. Attığı her adımın bir risk olduğunu biliyordu.

Ama Jonas oradaydı. Ve belki Mira da. Ve belki yanıtlar da.

Kimsenin işaretlemediği ama herkesin bildiği o görünmez sınırı geçti.

Orman onu anında yuttu.

Hava nemliydi, ağırdı; Clara'nın yıllardır bilincinde olmadan solumadığı kokularla doluydu: Islak toprak, yosun, çürümüş yapraklar. Karanlık boş değildi — canlıydı. Çıtırdayan her dal bir nefes alış gibi çınılıyordu. Her gölge bir insan silüeti gibi duruyordu.

36

Clara yavaşça yürüdü. Tökezlemek istemiyordu. Dikkat çekmek istemiyordu. Kendisini gördüğünde Jonas'ın korkmasını istemiyordu.

Birkaç dakika sonra durdu. Yerde bir şey duruyordu. Yaprakların arasına yarı yarıya gizlenmiş küçük bir nesne.

Clara diz çöktü ve onu yukarı kaldırdı.

Bir kalemdi. Ucuz bir okul kalemi. Jonas'ın "ele iyi oturduğunu" söylediği için her zaman kullandığı o kalem.

Clara gözlerini kapattı. Sadece bir anlığına. Soğuğun ortasında sıcak bir kıvılcım gibi beliren o ferahlama hissine izin vermek için.

Buradaydı. Çok kısa süre önce.

Kalemi cebine koyup yürümeye devam etti.

Orman gittikçe sıklaşıyordu. Sesler azalıyordu. Karanlık ağırlaşıyordu.

Sonra onu duydu.

Hafif bir hışırtı. Büyük değil. Tehditkâr değil. Ama net.

Clara durakladı. “Jonas?” diye fısıldadı.

Cevap yoktu.

Açık birkaç adım daha attı. Hışırtı tekrar duyuldu. Bu kez daha yakından.

37

Clara, daha küçük görünmek için diz çöktü. “Jonas... benim. Clara.”

Bir anlık sessizlik. Sonra bir fısıltı.

“Bayan Winter?”

Clara’nın kalbi deli gibi çarptı. “Evet. Buradayım.”

Hışırtı adımlara dönüştü. Küçük adımlar. Tereddütlü adımlar.

Sonra onu gördü.

Jonas iki ağacın arasında duruyordu; kollarını kendine sarmış, gözleri kocaman ve korku doluydu. Yüzü kirli, kıyafetleri nemli, saçları darmadağındı.

Ama yaşıyordu.

Clara yavaşça ayağa kalktı. Onu ürkütmek istemiyordu. Üstüne gitmek istemiyordu.

“Jonas... gel yanıma.”

Tereddüt etti. Sonra bir adım attı. Bir adım daha. Bir adım daha.

Yanına varınca kendini onun kollarına bıraktı.

Clara onu sıkıca tuttu. Titriyordu. Soğuktu. Bitkindi.

“Geleceğinizi biliyordum,” diye fısıldadı.

Clara gözlerini kapattı.

38

“Elbette geleceğim.”

Jonas ona sarıldı.

“Beni arıyorlar.”

“Biliyorum.”

“Beni bulmamalılar.”

Clara başıyla onayladı. “Seni koruyacağım.”

Jonas ona baktı. “Nasıl?”

Clara cevap vermek istedi. Fakat o anda bir şey duydu.

Bir çatırtı. Jonas'tan gelmeyen. Kendinden gelmeyen.

Ağır bir çatırtı. Bir adım.

Sonra bir adım daha.

Sonra bir ses.

“Bayan Winter.”

Clara taş kesildi.

Yavaşça arkasını döndü.

Ağaçların arasında iki adam duruyordu. Siyah ceketler. Siyah çizmeler. Siyah bakışlar.

39

“Biz de sizi arıyorduk,” dedi biri.

Jonas, Clara'ya daha da sıkı sarıldı.

İkinci adam bir adım yaklaştı.

“Ve aradığımız şeyi bulduk.”

12 – Ağaçların Arasında Kaçış

Clara, Jonas'ın kollarındaki ellerini hissediyordu; küçük, soğuk, çaresiz. Adamlar sadece birkaç adım ötede duruyordu; siyah ceketleri karanlıkta hareket eden gölgeler gibi görünüyordu. Orman öyle sessizleşmişti ki Clara kendi kalbinin atışını duyabiliyordu.

“Bayan Winter,” dedi adamlardan biri, “çocuğu bize verin.”

Jonas ona daha da sıkı sarıldı. Clara elini çocuğun sırtına koydu. “Hayır.”

Kelime kısaydı ama netti. Kendisini bile şaşırtan bir kelime.

Adam bir adım yaklaştı. “Ne yaptığınızı bilmiyorsunuz.”

Clara derin bir nefes aldı. “Biliyorum.”

Jonas’ın elini tuttu. “Koş.”

Jonas tereddüt etti. Sadece bir saniye. Sonra koşmaya başladı.

Clara da arkasından koştu.

40

Adamlar anında reaksiyon gösterdi. Ağır adımlar. Hızlı. Kararlı.

Clara adımları arkasında duyuyordu; kırılan dalları, hışırdayan ceketleri, sert nefes alışverişlerini. Orman aniden bir yer olmaktan çıkmış, karanlıktan ve engellerden oluşan bir labirente dönüşmüştü.

“Jonas!” diye seslendi kısık sesle. “Düz gitme — sola!”

Jonas saptı, iki yoğun çalılığın arasında kayboldu. Clara onu takip etti; kollarını tırmalayan dalları, ayaklarının altından kendisini yakalamaya çalışan kökleri hissederek. Zemin engeliydi, ıslaktı, tehlikeliydi.

Bir dal yüzüne çarptı. Tökezledi. Kendini toparladı. Koşmaya devam etti.

Adamlar yakındı. Fazla yakın.

“Durun!” diye bağırdı biri.

Clara daha hızlı koştu.

Jonas birkaç metre önündeydi; küçük ama hızlı, karanlıkta ormanı bilen biri gibi hareket eden bir gölge. Clara nefesinin yandığını, bacaklarının ağırlaştığını, korkunun kendisini hem felç ettiğini hem de ileriye ittiğini hissediyordu.

Sonra onu duydu.

Bir çığlık. Jonas’ın çığlığı.

Clara durmadı. Çığlığın geldiği yöne doğru koştu.

41

Jonas tökezlemiş, elleri başının üzerinde yerde yatıyordu. Adamlardan biri hemen yanındaydı, sadece iki adım ötede.

Clara kendini araya attı.

Bütün gücüyle adamı itti. Adam geriye doğru tökezledi; şaşır-mıştı, yaralanmamıştı — ama afallamıştı.

“Koş!” diye bağırdı Clara Jonas’a.

Jonas fırladı ve tekrar koşmaya başladı, ormanın daha da derinlerine doğru.

İkinci adam Clara’yı kolundan yakaladı. Tutuşu sertti, can yakıcıydı.

“Bir hata yapıyorsunuz,” diye fısıldadı adam.

Clara kendini kurtardı. Nasıl yaptığını bilmiyordu. Tek bildiği bunu başardığıydı.

Koştı. Zarifçe değil. Yeterince hızlı değil. Ama koşuyordu.

Adamlar onu hemen takip etmedi. Jonas’ı takip ediyorlardı.

Clara onların adımlarını duyuyordu, seslerini duyuyordu, Jonas’ın gittikçe hızlanan nefesini duyuyordu.

Ona yetişmeliydi. Onu korumalıydı. Onu kurtarmalıydı.

“Jonas!” diye bağırdı. “Buraya!”

Bir hışırtı. Küçük bir gölge. Jonas soluk soluğa ama canlı bir şekilde yanında belirdi. 42

“Peşimizdeler,” diye soludu.

“Biliyorum.”

Clara onun elini tuttu. “Ormanın daha da derinlerine gitmeliyiz. Orada yolu bilmiyorlar.”

Jonas başıyla onayladı. Ona güveniyordu. Körlemesine. Tamamen.

Adamların sesleri uzaklaşana kadar koşmaya devam ettiler. Karanlık yoğunlaşana kadar. Orman onları yutana kadar.

Clara durdu. Jonas da.

İkisi de ağır ağır nefes alıyordu. İkisi de titriyordu. İkisi de güvende olmadıklarını biliyordu.

Ama yakalanmamışlardı.

Henüz değil.

Clara diz çöktü, elini Jonas'ın omzuna koydu.

“Yanımdayım,” diye fısıldadı.

Jonas başıyla onayladı. “Biliyorum.”

Clara karanlığa baktı. Adamların hâlâ aradığını biliyordu. Vazgeçmeyeceklerini biliyordu. Ormanın büyük olduğunu — ama yeterince büyük olmadığını biliyordu.

43

Fakat başka bir şey daha biliyordu:

Jonas'ı artık bırakmayacaktı. Bugün değil. Yarın değil. Nefes aldığı sürece değil.

13 – Ormanın Kalbindeki Sığınak

Clara ve Jonas karanlıkta duruyorlardı; ikisi de soluk soluğa, ikisi de titreyerek. Adamların sesleri azalmıştı ama kaybolmamıştı. Orman büyüktü ama güvende olmak için yeterince büyük değildi. Clara bunu biliyordu. Jonas bunu biliyordu. Ve orman da bunu biliyordu.

“İlerlemeliyiz,” diye fısıldadı Clara.

Jonas başıyla onayladı. Bitkindi ama dayanıyordu. Çocuklar bunu yapabilirdi — yetişkinlerin çoktan pes edeceği anlarda dayanabilirlerdi.

Clara onun elini tuttu ve onu ormanın daha derinlerine doğru götürdü. Zemin yumuşuyor, ağaçlar sıklaşıyor, karanlık ağırlaşıyordu. Ormanın Clara'nın bilmediği bir kısmıydı burası. Jonas'ın bildiği bir kısmı.

“Burada,” dedi aniden.

Clara durakladı. “Ne var burada?”

Jonas iki eski, budaklı ağacın arasındaki bir noktayı işaret etti. Kökleri parmaklar gibi topraktan dışarı fırlamıştı ve aralarında neredeyse görünmez, sanki orman onu kasten gizlemişçesine dar bir yarık vardı.

44

“Daha önce buraya gelmiştim,” diye fısıldadı Jonas. “Mira’yla.”

Clara kalbinin durduğunu hissetti. “Mira’yla mı?”

Jonas başıyla onayladı. “Burada düşünmeye izin olduğunu söylemişti.”

Clara diz çöktü ve yarıktan içeri baktı. Görüldüğünden daha büyüktü — köklerden ve topraktan şekillenmiş, yosun ve gölgelerle korunmuş bir tür doğal mağara. Var olduğunu bilmeyen birinin asla bulamayacağı bir yer.

“Gel,” dedi Jonas.

Sürünerek içeri girdi. Clara da onu takip etti.

İçerisi dardı ama sıcaktı. Kökler yağmuru engelleyen bir tür çatı oluşturmıştu. Zemin, sanki biri önceden hazırlamışçasına yumuşaktı. Toprak, odun, eski ve güzel bir şeylerin kokusu vardı.

Clara oturdu. Jonas da yanına oturdu. İkisi de ağır ağır nefes alıyordu.

“Mira burada güvende olunduğunu söylemişti,” diye fısıldadı Jonas.

Clara elini onun omzuna koydu. “Öyleyse güvendedir.”

Jonas ona baktı. “Buna gerçekten inanıyor musunuz?”

Clara yalan söylemek istedi. Her şeyin güzel olacağını söylemek istedi. Ormanın onları koruyacağını. Adamların onları bulamayacağını. 45

Fakat yalan söyleyemezdi. Şimdi değil. Jonas’ın karşısında değil.

“İnanıyorum ki,” dedi sessizce, “burada biraz zamanımız var.”

Jonas başıyla onayladı. Anlamıştı. Çocuklar genelde yetişkinlerin sandığından daha fazlasını anlardı.

Clara sırtını köklere yasladı. Ahşabın soğukluğunu, toprağın sıcaklığını, Jonas’ın yakınlığını hissetti. Ormanın nefes alışını duydu. Kendi kalbini duydu. Boş olmayan, anlam dolu o sessizliği duydu.

Sonra bir şey gördü.

Kök mağarasının duvarında küçük bir kazıntı vardı. Doğal olmayan. Tesadüfî olmayan.

Bir işaret. Bir harf: **M**

Clara ona dokundu. Kazıntı tazeydi. Eski değil. Aşınmamış.

“Mira,” diye fısıldadı.

Jonas başıyla onayladı. “Buradaydı. Birkaç gün önce.”

Clara gözlerini kapattı. Sadece bir anlığına. İçinden sıcak bir akıntı gibi geçen o ferahlama hissine izin vermek için.

Mira yaşıyordu. Mira buradaydı. Mira, Jonas’ı gizlemişti. Mira onu korumak için ormanı kullanmıştı.

46

Clara gözlerini tekrar açtı.

“Jonas,” dedi sessizce, “hava aydınlanana kadar burada kalıyoruz.”

Jonas başıyla onayladı. Başını Clara’nın omzuna koydu. Nefesi düzene girdi. Bedeni gevşedi.

Clara kolunu ona doladı. Ormanı duyuyordu. Geceyi duyuyordu. Uzakta arayan ama bulamayan adamları duyuyordu.

Ve biliyordu:

Burası sadece bir sığınak değildi. Burası kararların alındığı bir yerdi. İnsanların olmaları gereken şeye dönüştükleri bir yer.

Clara Winter artık sadece bir öğretmen değildi.

O artık çocukları gizleyen biriydi. Siyah ceketli adamlara karşı koşan biri. Yasak olmasına rağmen ormana giren biri.

Geri dönemeyecek olan biri.

14 – Şafak Vaktindeki Sesler

Clara ne zaman uyuduğunu bilmiyordu. Belki de bu bir uyku değil, ormanın kendisini korumak mı yoksa sınamak mı istediğini bilmeyen bir hayvan gibi sarmaladığı, uykudarllıkla rüya arasında bir haldi. Jonas yanında, küçük bir gölge gibi kıvrılmış yatıyordu; nefesi sakindi, bedeni nihayet gevşemişti.

Clara gözlerini açtığında orman artık siyah değildi. Griydi.

47

Şafak vakti, sanki karanlığı ürkütmekten korkuyormuşçasına sakınarak ağaçların arasından süzülüyordu. İlk ışık huzmeleri mağaranın kökleri arasından süzülüp Jonas'ın yüzüne ince parmaklar gibi dokundu.

Clara gülümsedi. Küçük, yorgun bir gülümseme.

Jonas kımıldadı. “Hava aydınlandı mı?” diye fısıldadı.

“Neredeyse.”

Doğrulup oturdu, gözlerini ovuşturdu ve dışarı baktı. “Ormanın sesi farklı geliyor.”

Clara da duyuyordu artık. Gece sessizdi ama şafak vakti sessiz değildi. Seslerle doluydu.

İnsan sesleri değil — ormanın sesleri. Çekingen bir şekilde ötmeye başlayan kuşlar. Sanki birbiriyle konuşuyormuşçasına kımıldayan yapraklar. Dallardan kopup düşen çiğ tanelerinin hafif damlayışı.

Clara'ya eski günleri hatırlatan bir sestir bu. Orman yasaklanmadan önce Mira'yla birlikte buraya geldikleri günleri. Kimsenin düşünmekten korkmadığı zamanları.

Jonas ona baktı. “Şimdi güvende miyiz?”

Clara başını iki yana salladı. “Hayır. Ama zamanımız var.”

Jonas başıyla onayladı. Anlamıştı. O her zaman anlardı.

Clara mağaradan dışarı süründü. Zemin ıslaktı ama orman daha aydınlık, daha dostça, neredeyse meraklı görünüyordu. Ayağa kalktı ve etrafına bakındı.

48

Adamlar yoktu. Adım sesleri yoktu. Ormanın seslerinden başka hiçbir ses yoktu.

Jonas yanına geldi. “Mira, ormanın sabahları daha cesur olduğunu söylerdi.”

Clara gülümsedi. “Gerçekten öyle mi derdi?”

“Evet. Gece görülmeyen şeylerin sabahları görülebileceğini söylerdi.”

Clara uzaklara baktı. Ağaçların arasında, dün gece fark etmediği dar bir patika uzanıyordu. Neredeyse görünmezdi ama oradaydı — koyu yeşilin arasında aydınlık bir şerit.

“Jonas,” dedi sessizce, “Mira orada mıydı?”

Jonas başıyla onayladı. “Patikanın kimsenin bilmediği bir yere çıktığını söylemişti.”

Clara kalbinin daha hızlı çarptığını hissetti. “Nasıl bir yere?”

Jonas ona baktı. “İnsanın bulunamayacağı bir yere.”

Clara derin bir nefes aldı. Orman sadece bir sığınak değildi. Bir ağdı. Mira’nın bildiği — ve Mira kendisine gösterdiği için Jonas’ın da bildiği — gizemlerle dolu bir mekân.

“O yoldan gidiyoruz,” dedi Clara.

Jonas başıyla onayladı. Ona güveniyordu. Körlemesine. Ta-49
mamen.

Yürümeye başladılar. Patika dardı ama netti. Şafak vakti aydınlanıyor, ormanın sesleri yükseliyordu ve Clara içindeki bir şeylerin değiştiğini hissediyordu.

O artık sadece bir öğretmen değildi. Sadece bir abla değildi. Sadece korkan bir kadın değildi.

O, küçük bir çocuğu yasak bir ormandan geçiren biriydi. Siyah ceketli adamlara karşı koşan biri. Mira’yı arayan biri. Geri dönemeyecek olan biri.

Birkaç metre yürüdüklerinde onu duydular.

Bir ses. Kısık. Tereddütlü.

Tehditkâr değil — aksine tanıdık.

“Clara?”

Clara durakladı. Kalbi deli gibi çarptı. Jonas onun eline yapıştı.

Ses uzaklardan geliyordu. Ağaçların arasından. Sabahın ışığın-
dan.

“Clara? Sen misin?”

Clara yavaşça arkasını döndü.

Ve bir silüet gördü. İnce. Tanıdık. Darmadağın saçları, korku
ve umudu aynı anda barındıran bakışlarıyla.

Mira.

50

15 – Ormanın Işığında Mira

Mira ağaçların arasında duruyordu; sanki orman onu kırılgan
bir şeymişçesine sakınarak, özenle oraya bırakmış gibiydi. Şa-
fak vakti yüzünü ince bir tül gibi örtüyor, Clara ise onun ger-
çekten orada olduğunu kavramak için bir an duraklıyordu.

“Mira...,” diye fısıldadı.

Mira bir adım yaklaştı. Yüzü solgundu, gözleri yorgun; ama
içlerinde Clara’nın anında tanıdığı o kıvılcım vardı — en ka-
ranlık anlarda bile Mira’ya her zaman eşlik eden o kıvılcım.

“Gerçekten buradasın,” dedi Clara.

Mira başıyla onayladı. “Sizi arıyordum.”

Jonas, Clara’nın elini daha sıkı sıkı. “Mira,” dedi kısık sesle, “peşimizdeydiler.”

Mira ona baktı ve bakışlarında Clara’nın daha önce hiç görmediği bir şey vardı: Korku. Kendisi için değil — Jonas için.

“Biliyorum,” dedi Mira. “Seslerini duydum.”

Clara onun yanına gitti. Ona sarılmak istedi ama Mira elini kaldırarak onu durdurdu.

“Şimdi değil,” diye fısıldadı. “Hâlâ ormandalar.”

Clara kalbinin deli gibi çarptığını hissetti. “Ne kadar yakınlardır?”

51

“Yeterince yakınlar,” dedi Mira. “Ama bizi görecektir kadar değil.”

Jonas ikisi arasında mekik dokuyan bakışlarla sordu: “Mira... neredeydin?”

Mira onunla göz hizasına gelmek için diz çöktü. “İnsanın bulunamayacağı bir yerdeydim.”

Jonas başıyla onayladı. Anlamıştı. O her zaman anlardı.

Clara devrilmiş bir ağaç kütüğünün üzerine oturdu. Bacakları, bütün gece ormana karşı savaşmışçasına ağırlaşmıştı.

“Mira,” dedi sessizce, “ne oldu? Neden kayıplara karıştın?”

Mira uzun süre ona baktı. Çok uzun süre. Sonra Clara'nın yanına oturdu.

“Soru sormaya başladılar,” dedi Mira. “Benim hakkımda. Senin hakkında. Jonas hakkında.”

Clara nefesinin tıklandığını hissetti. “Benim hakkımda mı?”

“Evet.” Mira, sanki orada yanıtlar arıyormuşçasına ormana baktı. “Jonas'ı sevdiğini biliyorlar. Onu koruduğunu. Susmadığını.”

Clara gözlerini kapattı. Sadece bir anlığına. İçinden soğuk bir akıntı gibi geçen o korkuya izin vermek için.

“Ben hiçbir şey yapmadım,” diye fısıldadı.

“Yaptın,” dedi Mira. **“Düşündün.”**

Clara gözlerini açtı. “Bu bir suç değil.”

Mira hüzünle gülümsedi. “Onlar için öyle.”

Jonas ikisinin arasına oturdu; küçük ama kararlı. “Şimdi ne yapacağız?”

Mira elini onun sırtına koydu. “Ormanın daha da derinlerine gidiyoruz.”

Clara ona baktı. “Neden?”

“Çünkü orada bir şey var,” dedi Mira. “Onların bilmediği bir şey. Bize yardım edebilecek bir şey.”

Clara içindeki bir şeylerin sıkıştığını hissetti. “Ne demek istiyorsun?”

Mira ayağa kalktı. “Size göstereceğim.”

Jonas fırladı. Clara daha yavaş takip etti.

Mira önden yürüyordu; hafif, emin adımlarla, sanki orman onu tanıyormuş gibi. Jonas onu takip ediyordu, ona güveniyordu. Clara, nereye gittiklerini bilmeseydi de ikisini birden takip ediyordu.

Orman aydınlanıyordu. Sabahın sesleri yükseliyordu. Hava ısınıyordu.

Sonra Mira durdu.

53

Karşılarında bir açıklık uzanıyordu. Küçük. Yuvarlak. Gizlenmiş.

Tam ortasında eski bir ağaç duruyordu; diğer hepsinden daha büyük, kabuğu koyu renk, dalları sanki bir şeyi korumak istercesine kolları gibi genişçe yayılmış.

“Burada,” dedi Mira. “Her şey burada başlıyor.”

Clara yaklaştı. “Bu nedir?”

Mira ona baktı. “Onların bilmediği bir yer. Denetleyemedikleri bir yer. Ne yapacağımıza karar verebileceğimiz bir yer.”

Jonas elini ağaca koydu. “Sıcak hissettiriyor.”

Mira başıyla onayladı. “Bu iyi.”

Clara ikisi arasında bakışlarını gezdirdi. “Mira... ne yapmayı planlıyorsun?”

Mira ona doğru yaklaştı. Sesi kısıktı ama netti.

“Artık kaçmak istemiyorum.”

Clara kalbinin hızla çarptığını hissetti. “Bunun yerine ne yapmak istiyorsun?”

Mira açıklığa baktı. “Savaşmak istiyorum.”

Jonas ona baktı. “Nasıl?”

Mira gülümsedi. “Gerçeği söylemeye başlayarak.”

54

Clara gözlerini kapattı. Sadece bir anlığına. Bu sözlerin anlamını kavrayabilmek için.

Tekrar açtığında biliyordu:

Burası artık bir sığınak değildi.

Burası bir başlangıçtı.

16 – Hakikat Ağacı

Ağaç, birilerinin ona yeniden bakmasını onlarca yıldır bekleyen bir nöbetçi gibi açıklığın ortasında duruyordu. Gövdesi koyu renkliydi, neredeyse siyah; üzerindeki çizgiler ise artık kimsenin okuyamadığı harfler gibi görünüyordu. Jonas parmaklarını sakınarak, hürmetle üzerinde gezdirdi.

“Sıcak,” dedi.

Clara da elini gövdeye koydu. Jonas haklıydı. Ağaç canlı hissettiriyordu — sadece bir ağaç gibi değil, burada olduklarını bilen bir şey gibi.

Mira kollarını kavuşturmuş, gözlerini gövdeye dikmiş yanlarında duruyordu. “Eskiden burada otururduk,” dedi. “Her şey yasaklanmadan önce.”

Clara ona baktı. “Neden tam olarak burada?”

Mira derin bir nefes aldı. “Çünkü burası unutulmadı.”

Jonas, içgüdüsel olarak ağacın kendisini koruyabileceğini hissetmişçesine köklerin dibine oturdu. Clara onu takip etti; Mira da tam karşısına oturdu ve küçük ama kapalı bir üçgen oluşturdular.

55

“Clara,” diye başladı Mira, “Jonas’ı neden aradıklarını bilmelisin.”

Clara kalbinin daha hızlı çarptığını hissetti. “Anlat bana.”

Mira Jonas’a baktı. “O bir şey gördü.”

Jonas gözlerini yere indirdi. “Görmek istememiştim.”

Clara elini onun omzuna koydu. “Ne gördün?”

Jonas tereddüt etti. Sonra başını kaldırdı. Sesi kısıktı ama netti.

“Birini götürdüklerini gördüm.”

Clara nefesinin tıkanıldığını hissetti. “Kimi?”

Jonas başını iki yana salladı. “Tanımıyorum. Yaşlıydı. Ormanın neden yasak olduğunu sordu.”

Mira başıyla onayladı. Jonas da neden soru sorulamadığını sordu.

Clara gözlerini kapattı. Sadece bir anlığına. İçinden soğuk bir akıntı gibi geçen o hakikate izin vermek için.

“Onu duydular,” dedi Mira. “Ve Jonas’ı gördüler.”

Jonas dizlerini göğsüne çekti. “Ben sadece nedenini bilmek istemişim.”

Clara iki elini de onun ellerinin üzerine koydu. “Sen yanlış bir şey yapmadın.”

Mira Clara’da sabitledi bakışlarını. “Bizim için yapmadı. Ama onlar için yaptı.”

Clara içinde bir öfkenin yükseldiğini hissetti. Sessiz. Tehlikeli. Yeni.

“Ve bu yüzden mi bir çocuğun peşine düşüyorlar?”

Mira başıyla onayladı. “Çünkü çocuklar henüz susmayı öğrenmedi.”

Clara ağaca baktı. Gövde, artık kimsenin anlatmadığı hikâyelerden örölü bir ağ gibi duruyordu. “Bu yerin bununla ne ilgisi var?”

Mira elini gövdeye koydu. “Eskiden insanlar burada konuşurdu. Söylenmesine izin verilmeyen şeyler hakkında. Özgürlük hakkında. Korku hakkında. Umut hakkında.”

Clara ona baktı. “Ve sen burada... ne yapabileceğimizi düşünüyorsun?”

Mira gülümsedi. “Burada başlayabileceğimizi.”

Jonas ikisi arasında bakışlarını gezdirdi. “Ne ile başlayabileceğimizi?”

Mira ona doğru eğildi. “Hakikatte.”

Clara içindeki bir şeylerin değiştiğini hissetti. Yüksek sesle değil. Aniden değil. Ama derinden.

57

“Mira,” dedi sessizce, “ne yapmak istiyorsun?”

Mira açıklığa baktı. “Artık kaçmak istemiyorum. Artık susmak istemiyorum. Gelip bizi almalarını beklemek istemiyorum.”

Clara yutkundu. “Peki bu ne anlama geliyor?”

Mira ona baktı. “Artık yalnız olmadığımız anlamına geliyor.”

Clara kaşlarını çatı. “Ne demek istiyorsun?”

Mira ayağa kalktı. Elini, sanki izin istiyormuşçasına ağaca koydu.

“Başkaları da var,” dedi. “Burada buluşan insanlar. Artık susmak istemeyen insanlar. Ormanın tehlikeli olduğu için değil, özgür olduğu için yasaklandığını bilen insanlar.”

Clara kalbinin hızla çarptığını hissetti. “Başkaları mı?”

Mira başıyla onayladı. “Gün doğumunda geliyorlar.”

Jonas fırladı. “Şimdi mi?”

“Evet,” dedi Mira. “Bugün.”

Clara da ayağa kalktı.

“Mira... ne yaptın sen?”

Mira ona baktı. “Onlara senin geleceğini söyledim.”

58

Clara taş kesildi. “Neden?”

Mira bir adım yaklaştı. “Çünkü Jonas’ı koruyabilecek tek kişi sensin. Ve çocukların düşünebileceğine hâlâ inanan tek kişi sensin.”

Clara nefesinin tıkanıldığını hissetti. Hakikatin içinde yayıldığını. Ormanın kendisini sarmaladığını.

Sonra onu duydular.

Adım sesleri. Kısık. Birçok. Farklı yönlerden gelen.

Jonas, Clara’nın eline sarıldı.

Mira gülümsedi.

“Geldiler.”

17 – Işıktaki Toplantı

Adımlar her yönden geliyordu. Kısık, temkinli ama korkakça değil. Saklanmaları gerektiğini bilen — ama yine de gelen insanların adımlarıydı bunlar.

Clara, Jonas'ın yanında duruyordu; Mira ise bir adım önlerinde, gözlerini açıklığa dikmişti. Şafak vakti bu sırada daha da aydınlanmış, toprağın üzerine bir vaat gibi serilen yumuşak, gümüşü bir ışığa dönüşmüştü.

Ağaçların arasında silüetler belirdi.

Önce iki. Sonra dört. Sonra daha fazla.

59

Erkekler, kadınlar, gençler. Jonas'tan başka çocuk yoktu. Hepsinin gözleri yorgun ama yüzleri uyanıktı. Hepsinde aynı duruş vardı: Korkuyoruz — ama yine de buradayız.

Clara kalbinin deli gibi çarptığını hissediyordu. Bu insanların kim olduğunu bilmiyordu. Onlara güvenip güvenemeyeceğini bilmiyordu. Tek bildiği, Mira'nın onlara güvendiği idi.

Ve bu yeterli olmak zorundaydı.

Bir kadın öne çıktı. Belki kırklarının ortasındaydı; saçlarında gri teller, bakışlarında ise aynı anda hem sert hem sıcak bir ifade vardı.

“Mira,” dedi kısık sesle. “Demek onu gerçekten getirdin.”

Mira başıyla onayladı. “Gelmeliydi.”

Kadın Clara’da sabitledi bakışlarını. Şüpheyile değil — sınar gibi.

“Sen Clara Winter’sın.”

Clara başıyla onayladı. “Evet.”

“Öğretmen.”

“Evet.”

Kadın biraz daha yaklaştı. “Jonas’ı sakladın.”

Clara elini Jonas’ın omzuna koydu. “Onu korudum.”

Kadın yavaşça başını salladı. “İkisi aynı şey.”

60

Jonas, Mira’ya baktı. “Bunlar kim?”

Mira onun yanına diz çöktü. “Artık susmak istemeyen insanlar.”

Bir adam öne çıktı. Uzun boylu, yüzü yazdan çok kış görmüş gibi duran biri.

“Uzun zamandır bekliyorduk,” dedi. “Senin gibi birini.”

Clara kaşlarını çattı. “Benim gibi mi?”

“Sadece düşünmekle kalmayıp,” dedi adam, “eyleme geçen birini.”

Clara içindeki bir şeylerin büzüldüğünü hissetti. “Ben sadece Jonas’a yardım ettim.”

“Tam da bu yüzden,” dedi kadın. “Tehlikeli olmasına rağmen doğru olanı yaptın.”

Mira, Clara’nın yanına geldi. “Neyi göze aldığını biliyorlar.”

Clara etrafındakilere baktı. “Benden ne istiyorsunuz?”

Kadın gülümsedi. Küçük, yorgun ama gerçek bir gülümseme.

“Bize yardım etmeni istiyoruz.”

Clara nefesinin tıklandığını hissetti. “Ne konuda?”

Adam Jonas’a baktı. “Çocukları koruma konusunda.”

Jonas, Clara’nın elini sıktı. “Beni almalarını istemiyorum.”

Clara diz çöktü. “Seni almalarına izin vermeyeceğim.”

Kadın yaklaştı. “Öyleyse sen de bizden birisin.”

Clara ona baktı. “Bu ne anlama geliyor?”

Kadın ağacı işaret etti. “Burası bizim buluşma noktamız. Başlangıcımız. Hakikatimiz.”

Mira başıyla onayladı. “Burada, söylenmesine izin verilmeyen şeyler hakkında konuşuyoruz.”

Clara açıklığın değiştiğini hissetti. Dışsal olarak değil — içsel olarak. Burası artık sadece ağaçlardan ve topraktan ibaret

değil, cesaretten, korkudan ve umuttan oluşan bir mekâna dönüşmüştü.

“Peki ben ne yapmalıyım?” diye sordu Clara.

Adam uzun süre ona baktı. “Sen öğretmensin. Çocukları tanıyorsun. Kimin tehlikede olduğunu biliyorsun. Kimin düşündüğünü biliyorsun.”

Clara yutkundu. “Hepsini saklayamam.”

“Hayır,” dedi kadın. “Ama onlara yüksek ses çıkarmadan nasıl düşüneceklerini öğretebilirsin.”

Clara kalbinin daha hızlı çarptığını hissetti. “Peki Jonas ne olacak?”

62

Mira elini Jonas’ın omzuna koydu. “O bizimle kalıyor. Güvende olana kadar.”

Jonas, Clara’ya baktı. “Siz de burada kalıyor musunuz?”

Clara cevap vermek istedi. Fakat veremedi önce bir şey duydu.

Bir çatırtı. Yüksek değil. Ama yanlış.

Açıklıktaki insanlar taş kesildi.

Mira yavaşça arkasını döndü.

Ağaçların arasında bir gölge hareket etti.

Sonra ikincisi.

Sonra üçüncüsü.

Clara nefesinin tıkanıldığını hissetti.

Kadın fısıldadı: “Bizi buldular.”

Jonas, Clara’ya sarıldı.

Mira ayağı kalktı; gözleri kısılmış, bedeni gerilmişti.

Adam kısık sesle konuştu: “Herkes geriye. Karanlığa doğru.”

Fakat çok geç kalmışlardı.

Siyah ceketli adamlar açıklığa adım attı.

Ve bu kez iki kişiden fazlaydılar.

63

18 – Çember Kapanıyor

Adamlar açıklığa girdiler, birbiri ardına, ağaçların arasından süzülen karanlık bir nehir gibi. Siyah ceketleri şafak vaktinde daha da sert, adımları daha ağır, bakışları daha keskin görünüyordu. Clara, Jonas’ın kendi avucundaki elinin titrediğini hissetti.

Mira ikisinin önüne geçti. Büyük değildi, güçlü değildi — ama dikti. Cesaretin yüksek sesli olmak zorunda olmadığını bilen biri gibi.

Toplantıdaki kadın elini kaldırdı. “Sakin olun.”

Fakat kimse sakın değildi. Gerçekten değil.

Adamlar durdu. Açıklığı ikiye bölen bir hat oluşturdular. Düşünenlerle — yasaklayanlar arasında görünmez bir yarık.

Ortakdaki adam öne çıktı. Depoda Clara'yı bulan adamın ta kendisiydi. Bakışları soğuktu ama boş değildi. Ne yaptığını gayet iyi biliyordu.

“Bayan Winter,” dedi sakince. “Bize iş çıkardınız.”

Clara kalbinin deli gibi çarptığını hissetti. “Bir çocuğu kordum.”

“Bir çocuk,” diye tekrarladi adam. “Soru soran bir çocuk.”

Jonas, Clara'nın elini daha sıkı sıkı. “Ben sadece ormanın ne-64
den yasak olduğunu bilmek istemişim.”

Adam ona baktı. “Ve tam da bu yüzden tehlikelisin.”

Toplantıdakilerin arasından bir mırıltı yükseldi. Kısık. Öfkeli. Yaralı.

Mira bir adım öne çıktı. “O bir çocuk. Bir çocuğun peşine düşüyorsunuz.”

Adam gülümsedi. İnce, kontrollü bir gülümseme.

“Çocuklar şekillendirilebilir. Yanlış şekillendirildiklerinde müdahale etmek zorundayız.”

Clara içinde öfkenin yükseldiğini hissediyordu. “Çocuklardan korkuyorsunuz.”

Adam ona baktı. “Düşünen insanlardan korkuyoruz.”

Toplantıdaki kadın öne çıktı. “Burada bulunmaya hakkınız yok.”

“Her türlü hakkımız var,” dedi adam. “Orman devlete aittir.”

Mira başını iki yana salladı. “Orman kimseye ait değildir.”

“Öyle,” dedi adam. “Bize ait.”

Elini kaldırdı. İki adam öne çıktı. Jonas’a doğru yürüdüler.

Clara onun önüne geçti.

“Hayır.”

Adam ona baktı. “Bayan Winter, kenara çekilin.”

“Kenara çekilmiyorum.”

“Öyleyse sizi de götürürüz.”

Toplantıdakiler hareketlendi. Kaotik bir şekilde değil — kenetlenerek. Oluşan bir çember gibi.

İnsanlar yaklaştı; Clara, Jonas ve Mira’yı kuşatarak adamlarla onların arasında bir barikat kurdular. Bu bir saldırı değildi. Bu bir sınırdı.

Adam elini tekrar kaldırdı. “Bunu kazanamayacağınızı biliyorsunuz.”

Kadın yanıtladı. “Artık susmayacağımızı biliyoruz.”

Adam uzun süre ona baktı. “Bir hata yapıyorsunuz.”

“Belki,” dedi kadın. “Ama bu bizim hatamız.”

Bir anlık sessizlik. Ağır. Yoğun. Tehlikeli.

Sonra onu duydular.

Bir çatırtı. Adamlardan gelmeyen. Toplantıdakilerden gelmeyen.

Ağaçlardan gelen.

İkinci bir çatırtı. Üçüncüsü.

Adamlar arkalarına döndü.

Clara, Jonas’ın nefesinin tıkanıldığını hissetti.

Mira fısıldadı: “Yalnız değiller.”

Ormandan başka silüetler çıktı. Siyah ceketli değillerdi. Silahlı değillerdi. Yüksek sesli değillerdi.

İnsanlar. Bir sürü. Farklı yönlerden gelen. Şehrin farklı yerlerinden. Farklı hayatlardan.

Açıklığa girdiler, toplantıdakilerin arkasında durup ikinci bir çember oluşturdular.

Siyah ceketli adam etrafına bakındı. İlk kez kendinden emin görünmüyordu. Üstün görünmüyordu. Sarsılmaz görünmüyordu.

“Bu da ne?” diye sordu.

Kadın yanıtladı: “Bu, ormanın kendisi.”

Mira, Clara’nın yanına geldi. “Ve orman artık susmuyor.”

Adam Clara’ya baktı. “Bunu siz yaptınız.”

Clara başını iki yana salladı.

“Hayır. Bunu siz yaptınız.”

Bir anlık sessizlik. Sonra adam bir adım geri çekildi.

“Bu iş burada bitmedi,” dedi.

“Bitti,” dedi Mira. “Bugünlük.”

Adamlar etraflarına baktılar. Çok az kişiydiler. Çok ortadaydılar. Çok yalnızdılar.

Geri çekildiler. Yavaşça. Öfkeyle. Ama geri çekildiler.

Ortadan kaybolduklarında açıklık sessizliğe büründü. Boş bir sessizlik değil — dingin bir sessizlik.

Jonas, Clara’ya baktı. “Şimdi güvende miyiz?”

Clara diz çöktü. “Hayır. Ama artık yalnız değiliz.”

Mira elini ağaca koydu. “Çember kapandı.”

Kadın başıyla onayladı. “Ve şimdi yeni bir şey başlıyor.”

19 – Açıklığın Kararı

Adamlar ortadan kaybolmuştu. Çok uzağa değil — ama kaybolmuşlardı. Adımları ormanda yitip gitmiş, sesleri kesilmiş, varlıkları ağaçların arasında geceden kalma bir kalıntı gibi asılı duran bir gölgeye dönüşmüştü.

Açıklık sessizdi. Boş bir sessizlik değil — dingin bir sessizlik.

İnsanlar birbirine yakın duruyordu; birbirini tutan bedenlerden ve bakışlardan oluşan bir çember. Jonas, küçük eli Clara’nın eline sıkıca kenetlenmiş halde onun yanında duruyordu. Mira ise diğer taraftaydı, bakışlarını adamların gittiği patikaya dikmişti.

68

Kimse konuşmuyordu. Kimse kımıldamıyordu. Kimse bu sessizliğin ne kadar sürmesine izin olduğunu bilmiyordu.

Sonra toplantıdaki kadın öne çıktı. Önce Clara’ya, sonra Mira’ya, ardından Jonas’a baktı.

“Karar vermeliyiz,” dedi.

Clara içindeki bir şeylerin düğümlendiğini hissetti. “Neye?”

“Devam mı edeceğimize,” dedi kadın. “Yoksa saklanacak mı olmamıza.”

Grubun içinden bir mırıltı yükseldi. Kısık. Kararsız. Yaralı.

Rüzgâr ve hava şartlarıyla sertleşmiş yüzlü uzun boylu adam öne çıktı. “Geri gelecekler.”

Mira başıyla onayladı. “Evet.”

“Ve bu kez daha çok kişiyle.”

“Evet.”

Clara ikisi arasında bakışlarını gezdirdi. “Ne yapmak istiyorsunuz?”

Kadın ona baktı. “Bu sana bağlı.”

Clara donakaldı. “Bana mı?”

69

“Çemberi sen açtın,” dedi kadın. “Jonas’ı sen korudun. Adamları sen durdurdun. Bize artık bekleyemeyeceğimizi gösterdin.”

Clara başını iki yana salladı. “Ben sadece doğru olanı yaptım.”

“Tam da bu yüzden,” dedi adam. “Bu yüzden seni dinliyorlar.”

Clara etrafındakilere baktı. İnsanlar ona bakıyordu. Bir kahra-man gibi değil — kendi yapamadıkları bir şeyi başarmış biri gibi.

Jonas onun elini sıktı. “Size ihtiyaçları var.”

Clara diz çöktü. “Jonas... ben lider değilim.”

“Öylesiniz,” dedi Jonas. “Benim için öylesiniz.”

Clara gözlerini kapattı. Sadece bir anlığına. İçinden sıcak bir akıntı gibi geçen o hakikate izin vermek için.

Mira onun yanına geldi. “Clara... savaşıacak mıyız yoksa kaçacak mıyız, buna sen karar vermelisin.”

Clara ona baktı. “Sen ne istiyorsun?”

Mira derin bir nefes aldı. “Ben artık kaçmak istemiyorum.”

Clara ayağa kalktı. Açıklığa baktı. Yüzlere. Umuda. Korkuya.

“Savaşırsak,” dedi sessizce, “bizi avlayacaklar.”

“Bizi zaten avlıyorlar,” dedi kadın.

“Kaçarsak,” dedi Clara, “bizi bulacaklar.”

“Bizi zaten buluyorlar,” dedi adam.

Clara açıklığın ortasındaki ağaca baktı. Eskisinden daha büyük görünüyordu. Daha güçlü. Daha uyanık.

“Öyleyse tek bir ihtimal kalıyor,” dedi Clara.

İnsanlar daha da yaklaştı. Jonas ona baktı. Mira nefesini tuttu.

Clara elini ağaca koydu. Gövde sıcaktı. Canlıydı. Bir kalp gibi.

“Kalıyoruz,” dedi.

Bir anlık sessizlik. Sonra derin bir nefes veriş. Kısık. Hep birlikte.

Kadın başıyla onayladı. “Öyleyse kalıyoruz.”

Adam elini Jonas’ın omzuna koydu. “Öyleyse onu koruyoruz.”

Mira, Clara’nın yanına geldi. “Öyleyse şimdi başlıyor.”

Clara açıklığa baktı. İnsanlara. Ormana.

“Kalıyoruz,” diye tekrarladı. “Ve konuşuyoruz. Ve düşünüyoruz. Ve artık durmuyoruz.”

Jonas gülümsedi. Küçük, yorgun ama gerçek bir gülümseme.

Kadın elini kaldırdı. “Karar verilmiştir.”

Çember kapandı. Korkudan değil — kararlılıktan.

Ve orman dinledi.

71

20 – Hazırlık Gecesi

Güneş çoktan batmış, orman yeniden karanlığa bürünmüştü. Kaçışın o tehditkâr karanlığına değil; açıklığı bir pelerin gibi örten bir karanlığa. İnsanlar, Clara’nın söylediği gibi kalmışlardı. Kimse gitmedi. Kimse yüksek sesle şüphe duymadı. Kimse kararı sorgulamadı.

Clara büyük ağacın kökünde oturuyordu, Jonas yanında, Mira ise karşısındaydı. Diğerleri dağılmıştı; bazıları nöbet tutuyor, bazıları fısıltıyla konuşuyor, bazıları ise sessizce oturup ormanı dinliyordu.

Toplantıdaki kadın yanlarına geldi. “Gecedен yararlanmalıyız.”

Clara başıyla onayladı. “Tam olarak ne yapmalıyız?”

Kadın oturdu. “Bizi nasıl bulduklarını öğrenmeliyiz.”

Mira karanlığa doğru baktı. “İzleri takip ediyorlar. Sesleri. Korkuyu.”

Uzun boylu adam başını iki yana salladı. “Hayır. Bilgiyi takip ediyorlar.”

Clara içindeki bir şeylerin düğümlendiğini hissetti. “Biri burada olduğumuzu onlara söyledi mi?”

“Şart değil,” dedi kadın. “Ama insanların kaybolduğunu biliyorlar. Çocukların soru sorduğunu. Öğretmenlerin artık susmadığını.”

Clara, Jonas’a baktı. Yorgundu ama uyanıktı. “Jonas’ın burada olduğunu biliyorlar.”

“Evet,” dedi Mira. “Ve senin onunla olduğunu biliyorlar.”

Clara dudaklarını birbirine bastırdı. “Öyleyse bizi tekrar bulamamalarını sağlamalıyız.”

Adam başıyla onayladı. “Kesinlikle.”

Kadın Clara’da sabitledi bakışlarını. “Çocukları koruyacak birine ihtiyacımız var. Nasıl düşündüklerini bilen birine. Yakalanmadan nasıl soru sorulacağını onlara öğretecek birine.”

Clara kalbinin daha hızlı çarptığını hissetti. “Beni kastediyorsunuz.”

“Evet,” dedi kadın. “Sen öğretmensin. Köprü sensin.”

Clara ellerine baktı. Hafifçe titriyorlardı. Korkudan değil — sorumluluktan.

“Peki ya Mira?”

Mira gülümsedi. “Ormandaki yolları biliyorum. Saklanan insanları biliyorum. Onlara yol gösterebilirim.”

Jonas ikisi arasında bakışlarını gezdirdi. “Ya ben?”

Clara elini onun omzuna koydu. “Sen bunu yapmamızın nedenisin.”

73

Jonas başıyla onayladı. Anlamıştı. O her zaman anlardı.

Kadın ayağa kalktı. “Hazırlanmalıyız. Geri geldiklerinde ne yapacağımızı bilmeliyiz.”

Adam biraz daha yaklaştı. “Nöbetçiler atamalıyız. Yolları emniyete almalıyız. İşaretlerde anlaşmalıyız.”

Mira başıyla onayladı. “Ve ormandan yararlanmalıyız. Orman büyük. Orman eski. Nasıl yapılacağını bilirsek bizi korur.”

Clara da ayağa kalktı. “Ben ne yapabilirim?”

Kadın ona baktı. “Çocuklarla konuşabilirsin. Şimdi değil — ama yakında. Onlara yüksek ses çıkarmadan nasıl

düşüneceklerini öğretebilirsin. Yakalanmadan nasıl soru sorulacağını. Kendilerini nasıl koruyacaklarını.”

Clara içindeki bir şeylerin değiştiğini hissetti. Aniden değil — ama derinden.

“Bunu yapabilirim.”

“Biliyoruz,” dedi kadın.

Mira, Clara’nın yanına geldi. “Ve şehre geri dönüp dönmeyeceğine karar vermelisin.”

Clara donakaldı. “Neden geri döneyim ki?”

“Çünkü orada sana ihtiyaç var,” dedi Mira. “Çünkü çocukları orada bulacaksın. Çünkü hakikati orada yayabilirsin.”

74

Clara açıklığa baktı. İnsanlara. Ormana.

“Ya beni orada yakalarlarsa?”

Mira elini onun omzuna koydu. “O zaman seni geri alırız.”

Clara gözlerini kapattı. Sadece bir anlığına. Bu sözlerin anlamını kavrayabilmek için.

Tekrar açtığında karar netti.

“Yarın geri dönüyorum,” dedi.

Jonas ona baktı. “Tek başınıza mı?”

“Hayır,” dedi Clara. “Arkamda ormanla.”

Kadın başıyla onayladı. “Öyleyse hazırlık şimdi başlıyor.”

İnsanlar hareketlendi. Kısık sesle. Kararlı adımlarla. Birlikte nefes almayı öğrenmiş bir beden gibi.

Clara karanlığa baktı.

O artık sadece bir öğretmen değildi. Sadece bir abla değildi. Sadece korkan bir kadın değildi.

O, bir karar vermiş biri idi. Bir topluluğa yön veren biri. Yasak olmasına rağmen ormana giren biri.

Ve gece, onun müttefikiydi.

21 – Şehre Dönüş

Clara ormandan ayrılırken sabah serindi. Soğuk değil — “Şimdi gitmek zorundasın ama geri gelebilirsin,” diyen bir nefes gibi serin. Jonas, yosundan ve yorgunluktan örülü bir battaniyeye sarınmış hâlde hâlâ uyuyordu. Mira onun yanında oturuyordu; uyanık, tetikte, sakın.

Clara açıklığın kenarında durdu. Toplantıdaki insanlar dağılmıştı; bazıları uyuyor, bazıları nöbet tutuyor, bazıları ise sessizce oturup ormanı dinliyordu. Kimse konuşmuyordu. Kimse acele ettirmiyordu. Kimse onu alıkoymuyordu.

Mira onun yanına geldi. “Ne yapman gerektiğini biliyorsun.”

Clara başıyla onayladı. “Geri dönüyorum.”

“Ve yine geleceksin.”

Clara ona baktı. “Eğer yapabilirsem.”

Mira elini onun omzuna koydu. “Yapabileceksin.”

Jonas uykusunda kıpırdandı, anlaşılmaz bir şeyler mırıldandı ve Clara kalbinin sıkıştığını hissetti. “Ona iyi bak.”

“Kendime baktığım gibi,” dedi Mira.

Clara gülümsedi. Küçük, tükenmiş ama gerçek bir gülümseme.

Yola koyuldu.

Orman şafak vakti bir başkaydı. Tehditkâr değil — uyanık. Karanlık değil — dikkatli. Sessiz değil — nefes alan.

76

Clara ormanın kendisine eşlik ettiğini hissediyordu. Bir koruma, bir sınır olarak değil; bir hatırlatma olarak: Yalnız değilsin.

Şehrin ilk evlerini gördüğünde durdu. Şehir yabancı geliyordu. Değiştigi için değil — Clara değiştiği için.

Yürümeye devam etti.

Sokaklar boştu. Birkaç sokak lambası hâlâ yanıyordu. Bir araba geçti; yavaşça, fazla yavaşça.

Clara bakışları hissediyordu. Doğrudan değil — ama hissediyordu. Şehir onu görüyordu. Şehir onun gittiğini biliyordu. Şehir onun döndüğünü biliyordu.

Evine vardı. Kapı aynıydı. Koridor aynıydı. Anahtar her zamanki gibi uydu.

Fakat kapıyı açtığında biliyordu:

Artık hiçbir şey eskisi gibi değildi.

İçeri girdi. Sessizlik ağırdı. Hava serindi. Oda boştu.

Clara koltuğa oturdu. Ellerini kucağına koydu. Derin bir nefes aldı.

Geri dönmüştü. Ama artık aynı kişi değildi.

O, bir çocuğu yasak bir ormandan geçirmiş biriydi. Bir topluluk bulmuş biri. Bir karar vermiş biri. Artık susamayacak biri.

77

Pencereden dışarı baktı. Şehir sessizce uzanıyordu. Ama Clara bu sessizliğin gerçek olmadığını biliyordu.

Siyah ceketli adamların kendisini aradığını biliyordu. Çocukların sorular sorduğunu biliyordu. Mira'nın ormanda beklediğini biliyordu. Jonas'ın kendisine güvendiğini biliyordu.

Ve ormanın, kendisinin geri döneceğini unutmadığını biliyordu.

Clara ayağa kalktı. Masaya gitti. Bir kâğıt parçası aldı. Üzerine sadece tek bir kelime yazdı.

“Başlamak.” Sonra kalemi bıraktı.

Ve hikâye devam etti.

Clara evinin penceresinde duruyordu; ellerini çerçeveye dayamış, bakışlarını şehre dikmişti. Geç bir akşam vaktiydi, sokaklar sakindi ve sokak lambalarının ışıkları karanlık denizindeki küçük adacıklar gibi görünüyordu. Şehir her zamanki şehirle aynıydı — yine de Clara için artık aynı değildi.

Arkasında orman vardı. Kalbinde Jonas. Aklında Mira. Ve içinde o açıklık.

Clara derin bir nefes aldı. Hava serindi ama soğuk değil. Bir başlangıç gibi hissettiriyordu.

Masaya oturdu. Sabah üzerine yazı yazdığı kâğıt parçası orada duruyordu. Üzerinde tek bir kelime yazılıydı. 78

“Başlamak.”

Clara parmağını üzerinde gezdirdi. Bu bir plan değildi. Bir manifesto değil. Bir çağrı değil.

Bu bir adımdı.

Yeni bir kâğıt aldı. Yavaşça, acele etmeden, korkusuzca yazdı.

“Çocukların düşünmesine izin verilmeli!”

Kalemi bıraktı. Cümleye baktı. Basitti. Net bir cümleydi. Tehlikeliydi.

Clara ayağa kalktı. Rafa gitti. Jonas'ın çizimini aldı — bir zamanlar kendisine hediye ettiği o küçük güneşi — ve masanın üzerine koydu. Ona baktı.

“Onlardan başlıyorum,” dedi sessizce.

Bunun ne anlama geldiğini biliyordu. Riskli olduğunu biliyordu. Siyah ceketli adamların kendisini gözleyeceğini biliyordu. Okulun artık sadece bir öğrenme yeri değil — bir susuş yeri olduğunu biliyordu.

Ama susmanın artık mümkün olmadığını da biliyordu.

Kendisi için değil. Jonas için değil. Mira için değil. Açıklık için değil.

Clara yeniden oturdu. Yazmaya devam etti. Kısa cümleler. Basit düşünceler. Çocukların anlayabileceği — ve yetişkinlerin korktuğu kelimeler.

79

“Sorular bir hata değildir.”

“Orman yasak değildir.”

“Bilgi bir suç değildir.”

Koridorda adım sesleri duydu. Kısık. Tereddütlü.

Clara taş kesildi. Ayağa kalktı. Kapıya gitti.

Önünde bir pusula duruyordu. Katlanmış. Üzerine bir şey yazılmamış.

Clara onu yerden aldı. Açtı.

İçinde sadece tek bir kelime yazılıydı.

“Yarın.”

Clara gözlerini kapattı. Sadece bir anlığına. İçinden sıcak bir akıntı gibi geçen o anlamın yayılmasına izin vermek için.

Mira. Yahut açıklıktaki bir başkası. Ya da Clara’nın döndüğünü bilen biri.

Pusulayı masanın üzerine bıraktı. Kendi yazdığı kelimelere baktı. Jonas’ın çizimine baktı. Pencereye baktı.

Sonra gülümsedi. Küçük, sessiz ama gerçek bir gülümseme.

“Öyleyse yarın başlıyoruz.”

Ayağa kalktı. Işığı söndürdü. Yatak odasına geçti.

Ve hikâye devam etti.

Yüksek sesle değil. Kahramanca değil. Biten bir şey gibi değil.

Aksine ucu açık. Bir orman gibi. Bir soru gibi. Düşünen bir çocuk gibi.

Epilog – Sessiz Başlangıç

Ertesi sabah Clara okula gitti. Her zamankinden daha hızlı yürümedi, daha yavaş da değil — ama başka türlü. Her adımının bir anlam taşıdığını bilen biri gibi yürüyordu.

Şehir uyanıktı ama dikkatli değildi. İnsanlar işe, çocuklar okula gidiyor, arabalar geçip gidiyordu. Her şey her zamanki gibiydi. Bir tek Clara hariç.

Okul binasına girdiğinde çocukları gördü. Yüzleri yorgundu, gözleri temkinli, sesleri kısıktı. Ormanda ne olduğunu bilmiyorlardı. Jonas'ın orada olduğunu bilmiyorlardı. Clara'nın bir şeyleri başlatmak için geri döndüğünü bilmiyorlardı.

Clara masasına oturdu. Kâğıt parçasını önüne koydu. Kelimelere baktı.

“Çocukların düşünmesine izin verilmeli!”

Tehlikeli olduğunu biliyordu. Doğru olduğunu biliyordu.

İlk öğrenciler içeri girdiğinde gülümsedi. Küçük, sessiz ama **81** gerçek bir gülümseme.

“Günaydın,” dedi.

Ve o anda kendisinden daha büyük bir şey başladı. Yüksek sesle değil. Görünür şekilde değil. Hemen değil.

Ama başladı.

Bir orman gibi. Bir soru gibi. Düşünen bir çocuk gibi.

©Alan Lezan ... 10.10.2026

Not:

Alman dilinde ve egemenlik anlayışında *Reich* (İmparatorluk/Devlet) kavramı, kökleri 6.–9. yüzyıllardaki Erken Orta Çağ krallıklarına kadar uzanan köklü bir geleneğe sahiptir.

Bununla birlikte tarih biliminde, Alman devlet ve egemenlik oluşumu bağlamında geriye dönük olarak yalnızca üç siyasi yapı "Reich" olarak adlandırılır:

I. Kutsal Roma İmparatorluğu (962–1806): Araştırmalarda "Birinci Reich" olarak adlandırılmaz; Orta Çağ ve Erken Modern Avrupa'nın ulus-üstü, hukuki açıdan karmaşık bir egemenlik birliği olarak kabul edilir. Alman ulus devleti olmayıp, oldukça merkeziyetsiz bir yapıya sahip supranasyonel bir imparatorluktur.

II. Alman İmparatorluğu (1871–1918): "İkinci Reich" tanımı, 19. yüzyılda ortaya çıkan sonradan oluşturulmuş tarihsel bir kurgudur. Kaiserreich, Prusya hegemonyası altında kurulan ilk modern Alman ulus devletidir.

III. Ulusal Sosyalist Almanya (1933–1945): "Üçüncü Reich" kavramı, Nazilerin propagandist öz tanımlamasıdır ve bilim dünyasında yalnızca mesafeli durularak veya tırnak içinde kullanılır. Rejim, *Reich* kavramını ideolojik olarak yücelten ve siyaseten kötüye kullanan totaliter bir diktatörlüktü.

Tarih araştırmalarında bir "**IV. Reich**" (*Dördüncü Reich*) mevcut değildir. Bu kavram yalnızca siyasi propagandada, komplo teorilerinde veya kurgusal bağlamlarda karşımıza çıkar ve bilimsel bir temeli yoktur.

Bu nedenle novellada bu ifade, tarihsel bir devamlılığı değil; *Reich* kavramının sorunlu şekilde araçsallaştırılmasını düşündüren **edebi bir uyarı motifini** simgelemektedir.